

Діти НЕПОРочної

1
2000

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ ХРИСТІЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Заснований у 2000 році

Засновники:

Релігійне видавництво
“Добра книжка”

Реєстраційне свідоцтво

ЛВ №465

Головний редактор

Роман БРЕЗІЦЬКИЙ

Редакційна колегія:

Єп. Софрон ДМИТЕРКО

Єп. Станіслав ПАДЕВСЬКИЙ

Єп. Маркіян ТРОФИМ'ЯК

Єп. Роман ДАНИЛЯК

о. Петро ГЕРИЛЮК-

КУПЧИНСЬКИЙ, ЗСД

с. Володимира МАКСИМІВ, ЧСВВ

Роман ДІДУЛА

Неоніла СТЕФУРАК

Відповідальний секретар

Йосиф ВОРОБЕЦЬ

Літературний редактор

Оксана ПРИЙМАК

Художній редактор

Олена ШАХОВСЬКА

Технічний редактор

Олег КУЗЬМАК

Комп'ютерна верстка

Ольга КОВАЛИШИН

Оксана РАВСЬКА

© Релігійне видавництво
“Добра книжка”, 2000

Адреса редакції:

79058, м. Львів, вул. Куліша, 22/За
тел.: 72-69-72, 97-89-50

“О, Маріє, без гріха зачата,
молися за нас, що до Тебе прибігаємо!”

ЗМІСТ

1. Ave, Маріє!

Марія Вальторта Розважання про Марію2

2. Історія однієї з'яви

Йосиф Воробець Повірниця Непорочної4

3. Двері у вічність

о. Михайло Волошин, ЧНІ “Щоб усі на землі пізнали
путь Твою”7

4. Маленька лілея

Лелія, одягнена в пурпур10

5. Життя в родині

Неоніла Стефурак Криза родини - ознака нашого часу....13

7. Хліб життя

о. Петро Герилук-Купчинський, ЗСД Дорога до Бога15

8. Скарбничка віри

Єп. Станіслав Падевський Христос – наша Пасха.....17

10. Нам пишуть

Листи читачів18, 23

11. Людське і Божественне

Васула Риден Хресна Дорога19

12. Життя в любові

с. Володимира Максимів, ЧСВВ Дорогами Марії22

13. Поетична сторінка

о. Олег Кривобочок, ТІ Очима Бога24

14. Дитяча сторінка

Роман Брезіцький Зустріч з Марією26

РОЗВАЖАННЯ ПРО МАРІЮ

Марія Вальторта (1897-1961) - відома італійська містичка, була обдарована незвичайним літературним талантом. Щасливе майбутнє перервав трагічний випадок: одного разу на неї напав якийсь нелюд і переломав ломом її хребет. Відтоді життя Марії Вальторти кардинально змінилося. У важких терпіннях Марія Вальторта посвячує своє життя Божому Милосерддю як винагороджувальна жертва. Хоч життя Марії було сповнене страждань, її існування рясніло надзвичайними ласками Божими: Ісус показує їй Своє життя і науку. Візії та листи характеризуються незрівнянною глибиною і вірністю Євангелії... Пропонуємо нашому читачеві серію листів-розважань нашого Господа Ісуса Христа про Матір Божу.

Марія Вальторта

Ісус:

“Богородице Діво, радуйся”. Благословенні ті уста і країни, що промовляють: *“Богородице Діво, радуйся”*.

Радуйся - вітаю Тебе. Від наймолодшого до найстаршого, від дитини до батька, від підвладного до начальника, - всі зобов'язані, згідно з принципами християнського виховання, вимовляти якомога частіше це привітання з належною шаною, з любов'ю.

Богородице Діво, радуйся - це привітання очищає уста і серце. Неможливо вимовляти ці слова, не відчуючи, що стаємо кращими. Це все одно, що наблизитися до джерела ангельського світла, до оазису розквітлих лілій і не помічати цього.

Радуйся - це слово Ангела дозволено вимовляти вам, аби привітати Ту, яку з любов'ю поздоровляють Три Божі Особи. Це рятівний клич. Нехай він якомога частіше буде на ваших устах. Однак не як несвідомий порух губ, у котрому не бере участі душа, а як порив духа, що схиляється перед царською

гідністю Марії і спрямований до Її Материнського Серця.

Коли б ви зуміли щиро вимовляти ті слова, бодай тільки три вислови, стали б кращими, чистішими і милосерднішими. Ваші духовні очі поглянули б на Марію, і завдяки цьому Її святість увійшла би до ваших сердець. Коли б уміли як слід вимовляти це привітання, ніколи б не знали розпуки. Марія є джерелом ласки і милосердя. Двері Божого Милосердя відчиняються не лише тоді, коли торкається до них рука Моеї Матері, але й коли просто погляне на них.

Повторюю: “Благословенні уста і країни, що промовляють: *“Богородице Діво, радуйся”*, але вимовляють із належною шаною. Якщо правда те, що Бога не можна висміяти, то правда і те, що Марія не дасть ввести Себе в оману. Пам'ятайте, Вона-Донька Отця, Матір Сина, Улюблениця Святого Духа, а Її єдність з Трійцею - досконала. Господь наділив Її силою, шляхетністю, мудрістю. Вона володіє цими дарами в усій повноті.

Намарно приходять до Марії ті, що мають душу, запламовану злістю і ненавистю, проте хочу, щоб у вас було принаймні бажання вилікуватися, бо Вона ваша Матір і знає, як лікувати ваші рани.

Навіщо звертатися до Марії, до Найчистішої, якщо, відходячи від Її вівтаря чи закінчуючи вимовляти Її Ім'я, - ви віддаєтеся від Бога і чините тілесний гріх, проклинаєте? Яку ж цінність має звернення до Марії, до Милосердної, коли відразу чи навіть у ту ж мить у вашому серці панує гіркота, а на устах - прокляття? Як може забезпечити вам спасіння ця Спасителька, якщо ви самі нищите його своєю зіпсутістю волею?

Для Божого Милосердя і для сили Марії немає нічого неможливого. Навіщо наражати на небезпеку життя вічне, очікуючи на вияв доброї волі,

каяття лише в годину смерті? Хіба не краще було б, адже не знаєте, коли ви предстанете перед Моїми дверима, упродовж усього життя бути справжніми приятелями Марії і таким чином мати надію на спасіння?

Приязнь з Марією - наголошую - це записка досконалості. Адже Вона наповнює вас чеснотами вибраної Обручниці, якою не погордив Бог і яку дав вам як вінець діла Відкуплення, звершеного Його Сином. Я, Христос, спас вас *Мукою і Кров'ю*; Вона, Марія - *Болем і Своїм покровом*, та все ж хотіла б рятувати вас *Своєю любов'ю і усмішкою*".

*Марія Вальторта,
3 вересня 1943р.*

*Переклав з польської
Йосиф Воробець*

МОЛИТВА

О, Непорочна Мати, Твоїм всесильним заступництвом рятуй спадкоємство Твого улюбленого Сина!

Нещасні ті, що не хочуть бути спасеними.

Та якщо Ти захочеш заступитися за них,

Милосердя Боже переможе.

Бо хто ж може заперечити Твою владу над Його Святим Серцем.

О Мати, поспіши на допомогу нашому бідному людові, який у своєму засліпленні зітхає, бо вже свого Бога не знаходить і страждає від нищівного подиху ворога душ.

Мати Найпрекраснішої Любові, допоможи нам!

Твоє Материнське Серце тремтить від болю через таку велику ганьбу.

П. Стахевич "Діва з квіту"

О! Хай віднайде Воно слова, котрі пом'якшать найсвятішу і правдиву Справедливість. А нескінченне Милосердя нехай залікує великою любов'ю рани цього пекельного століття; бо лише воно відновить душі та розпочне в них нове життя справедливості й любові.

Лише тоді запанує в цілому світі Любов у повній її славі.

Страждальне і Непорочне Серце Марії, рятуй нас!

Адже ми голодні та спрагли, опановані страхом.

Так, Твої діти відчувають голод.

О, Маріє, прийди до нас!

Діти Непорочної

Повірниця НЕПОРОЧНОЇ

Об'явленням в каплиці на вулиці дю Бак Сестра Катерина Лябуре (1806-1876) увійшла в історію Церкви як повірниця Непорочної. Саме з неї у 1830 році розпочнеться історія з'яв Пресвятої Діви Марії, які триватимуть донині...

Проте, дорогий читачу, щоб ти міг глибше пізнати та усвідомити цю надприродню подію, необхідно сказати декілька слів про саму Катерину Лябуре. Майбутня повірниця Непорочної народилася у 1806 році, у Франції, в невеличкому бургундському селі, в багатодітній сім'ї. Коли Катерині виповнилося 12 років, помирає її мати Магдалина Гонтард. Втрата була непомірно важкою. Уся в сльозах нещасна сирітка увійшла до кімнати покійної матері, стала на крісло, поцілувала фігурку Матері Божої та попросила, щоб Марія замінила їй втрачену матір. Ті сльози були

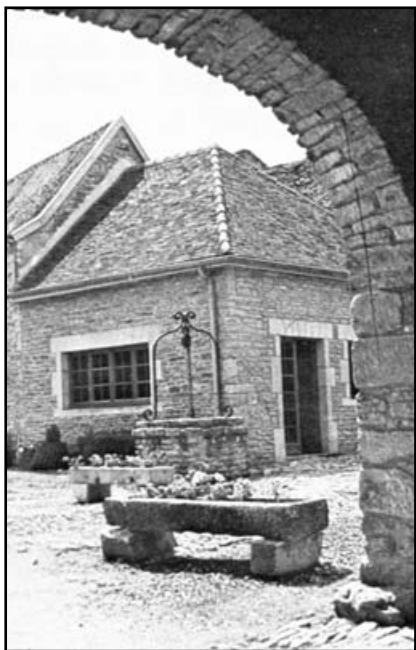
першими і останніми. Відчула себе зміцненою. Нова матір вчила її не плачу і жалісливості, а як опанувати своїм життям. Так розпочався процес становлення душі майбутньої святої, яку багато своїх сучасників не розуміють і не сприймуть, проте "Дух Святий посіяв у ній святість чисто євангелійну, святість убогих, позбавлену показовості та слави..." Доля не шкодувала Катерині Лябуре колючок на тернистій дорозі життя. Можна лише дивуватися, як ще зовсім юна дівчинка після смерті матері повністю замінила її на фермі та кухні. Щоранку вона вставала о 4-ій годині, коли ще всі спали, поспішала на ферму, доїла корів, роздавала корм домашній худобі та птиці, готувала сніданок, обід та вечерю, пекла на цілий тиждень хліб, слідувала за прислугою, сама носила воду на кухню, прала білизну. Усі ці домашні обов'язки виробили у дівчини вольовий, енергійний, розсудливий, дисциплінований характер.

Проте домашні зауважили, що їхній добрий ангел кудись щодня щезав в обідню пору. Таємницю Катерини вони незабаром викрили: її зникнення пов'язане з молитвою у церкві на другій стороні вулиці, куди вона "Утікала". Катерина єднається з Богом у вірі та любові, а молитва надає сенс її життю. Сусіди лихословлять і насміхаються з юної подвижниці віри, говорячи, що щоденне відвідування храму - це даремна трата часу, показова побожність. Проте такі недобрі та нерозумні думки сусідок зовсім не хвилюють Катерину, бо для неї час означає щось більше і глибше, ніж для жіноцтва, загубленого в буденному вирі життя. На жаль, церква у Фен опустіла, бо під час революції комунари вбили священика, а парох із сусіднього села

Св. Катерина Лябуре

приїжджав до Фен з Найсвятішими Тайнами вельми рідко. Катерина опиняється перед проблемою із частою сповіддю, прийняттям Св. Причастя та Службою Божою. Не маючи змоги відвідувати щоденно Господа нашого Ісуса Христа у Найсвятіших Тайнах, Катерина зустрічає Його у своєму серці, а також у бідних, яких приймає; у хворих, яких доглядає. Усе це в недалекому майбутньому стане основою її життя. Щоб взяти участь у недільній Службі Божій, вона іде пішки до Мутьєр нелегким шляхом, що пролягає через гористу місцевість. У віці 14-ти років вона почала постити в п'ятницю і суботу. З цього посту черпатиме духовні сили упродовж усього життя. У її серці зароджується поклик послужити Ісусові через бідних, хворих, опущених. Однеї ночі Катерині приснився сон: вона стоїть в церкві й зосереджено молиться. Несподівано входить якийсь старенький священик у літургійних шатах і розпочинає Службу Божу на білому вівтарі. Його погляд зненацька пронизує її серце. Вийшовши з церкви, Катерина відвідує хвору жінку, і тут її знаходить старенький священик, промовляючи до неї: "Донько, опіка над хворими - це добра справа. Ти утікаєш від

Родинний дім

Діти Непорочної

мене тепер, однак колись зможеш щасливою прийти до мене. Бог щодо тебе має особливі наміри. Не забувай про це!”

2 травня 1827 року Катерина відкриває свою таємницю батькові, але він рішуче чинить опір поклику доньки. Лише в 1830 році це палке бажання душі повірниці Непорочної здійсниться.

22 січня 1830 року з Парижа приходить позитивна відповідь з монастиря Св. Вінкентія. Так у духовному житті Катерини Лябуре розпочнеться новий період проби та пізнання Бога через сумлінне виконання важких щоденних обов'язків милосердя.

25 квітня 1830р. с. Катерина мала візію серця Св. Вінкентія. Воно з'являлося тричі впродовж трьох днів. У перший день воно мало білий колір, що символізувало мир, спокій, невинність і чистоту; у другий день його оповив палаючий червоний вогонь, що розпалюватиме любов у серцях; у третій - у скорботних кольорах. Це наповнило серце с. Катерини смутком. Ця візія мала глибокий пророчий зміст, бо була попередженням великих і трагічних подій у Франції.

Крісло, в якому сиділа Марія під час першої з'яви

Увечері 18 липня 1830 року, десь о пів на дванадцятую с. Катерина почула, як хтось її кличе:

- Сестро, сестро!

Прокинувшись зі сну, вона відслонила завісу і побачила п'ятирічне дитя в білому...

- Негайно вставай та іди до каплиці, Пресвята Діва чекає на тебе!

Тут же промайнула думка: “Але ж мене можуть почути!”

Дитина відповіла:

- Не тривожся, зараз близько половини дванадцятої, усі поринули у глибокий сон. Вставай, я чекаю на тебе.

“Швидко одягнувшись, - розповідає с. Катерина, - я направилася в сторону дитини, яка стояла в голові мого ліжка. Відтак пішла за променючим світлом малого провідника. Там, де ми проходили, запалювалися ліхтарі, що неабияк вражало мене. Проте моєму подиву не було меж, коли я увійшла до каплиці... Двері відчинилися, ледь дитя доторкнулося до них пальчиком.

Мій подив збільшився, коли я побачила, що запалені усі свічки та ліхтарики. Усе це нагадувало мені вечірне Богослуження. Проте я ніде не бачила Пресвятої Діви. Дитина завела мене поближче до крісла. Там я впала навколішки, дитя ж стояло поруч. Час тягнувся, нарешті настала мить, коли моя маленька супутниця промовила:

- Ось Пресвята Діва. Ось Вона.

Я почула шелестіння сукні, що доносилося зі сторони підвищення, поблизу образу Св. Йосифа. Шелестіння припинилося. І тоді я побачила Пресвяту Діву, що сиділа у кріслі.

- Ось Пресвята Діва, - повторила дитина.

У ту мить я не усвідомлювала, що відбувалося зі мною. Мені здавалося, що я не бачу Пресвятої Діви.

Дитя повторило:

- Це Пресвята Діва!

Та цього разу дитя промовило до мене рішучим чоловічим голосом. Дивлячись на Пресвяту Діву, я впала перед Нею на коліна, поклавши свої руки до Її ніг.

Настала найсолодша мить у моєму житті. Пресвята Діва розказала мені, як я повинна ставитися до свого сповідника та ще багато чого, про що мені заборонено говорити, зокрема, як діяти, коли мене obsідають сумніви.”

Марія під час другої з'яви

Пресвята Діва, вказавши їй “лівою рукою на сходинок вівтаря”, до яких вона повинна “припасти і відкрити своє серце”, промовила:

- Дорога дитино, Бог хоче доручити тобі певну місію. Тебе спіткають труднощі, але ти подолаєш їх, усвідомлюючи, що чиниш це для прослави Божої. Пізнаєш те, що Божественне. Не матимеш спокою, допоки не розповіси про усе своєму духовному керівнику. Він же чинитиме опір. Однак ти отримаєш ласку. Не тривожся. Говори все з довірою і простотою. Не бійся. Ти побачиш щось незвичайне. Зроби правильні висновки.

Завдання Катерини - розповісти духовникові про об'явлення.

- Твої пророцтва будуть натхненні, проповідуй їх. Надходять важкі часи. На Францію упадуть нещастя, трон буде повалено. Увесь світ опиниться під тягарем поневірянь (обличчя Матері Божої посмутнішало). Приходь до цього вівтаря: тут спливатимуть

ласки на кожного, хто про них попросить з довір'ям та запалом.

- Моя дитино, я люблю уділяти ласки Згромадженням. Однак дуже переживаю, адже так часто із них надуживають і перекручують положення Статуту. В обидвох Згромадженнях панує великий безлад. Скажи про це тому, хто несе відповідальність за тебе, навіть якщо він не настоятель. Він зобов'язаний зробити все, що в його силах, щоб відновити Статуту. Передай йому це від Мене.

Далі Марія говорила про злиття двох Згромаджень (Сестер Шариток і Сестер Милосердя) в одне:

- Наступлять гіркі часи, небезпека зростатиме, деякі вважатимуть, що все втрачено!

Вірте - і відчуєте Мій прихід, пізнаєте Божу опіку, а також опіку Св. Вінкентія над обидвома Згромадженнями. Вірте! Не втрачайте відваги... Буде багато жертв з-поміж паризького кліру: загине архієпископ (мова йде про загибель арх. Дабойї в 1870р.).

Пресвята Діва продовжила:

- Хрест зневажать, кинуть на землю, пролетиться кров. Знову проколять бік Господа. Вулиці наповняться кров'ю. З архієпископа здеруть шати.

- Дитино Моя, - говорила, - увесь світ потоне в смутку.

Накінєць, Пресв. Діва розповіла с. Катерині Лябуре про утворення нового Згромадження Дітей Марії, котре заснує її сповідник. Урочисто святкуватимуть в тому Згромадженні місяць Марії та Св. Йосифа, а також особливо почитатимуть Найсвятіше Серце Ісуса.

Але на тому об'явлення не припинилися. Чотири місяці пізніше Катерина отримала конкретне завдання: виготовити Медалик з образом Непорочної. Це об'явлення відбулося 27 листопада о 17.30, у післяобідню пору. Згодом духівник с. Катерини о. Алядель розкаже: "Сестра Катерина бачила Пресвяту Діву в образі Непороч-

ного Зачаття і з розпростертими руками, з яких виходили промені. Одягнена у білу сукню та срібно-голубий плащ. У цю мить почула голос:

- Ці промені символізують ласки, які Марія випрошує для людей.

Навколо образу прочитала слова, викарбувані золотом: "О Маріє, без гріха зачата, молися за нас, що до Тебе прибігаємо!" Згодом образ повернувся і на зворотній стороні с. Катерина зауважила літеру "М" з малим хрестом вгорі, а внизу Найсвятіше Серце Ісуса і Марії. Коли ж Катерина придивилася пильніше, голос їй сказав: "Слід виготовити Медалик за цим зразком. Ті, хто носитимуть його і

Вигляд чудотворного Медалика з двох сторін

побожно відмовлятимуть цю коротку молитву, тішитимуться винятковою опікою Матері Божої". Отець Алядель сприйняв об'явлення негативно, вважаючи їх злим знаменням.

У грудні того ж року відбувається останнє третє об'явлення. Марія виходить із-за вітваря, а сам Медалик з'являється вгорі, на рівні образу Св. Йосифа. Пресвята Діва одягнена, як і попереднього разу, а промені струменіють з долоні.

Почувся голос: "Промені - це символ ласк, котрі Пресвята Діва матиме для тих, які проситимуть".

"Більше ти не побачиш Мене, однак під час молитви почувеш Мій голос".

Так завершуються об'явлення Пресвятої Диви с. Катерині Лябуре. Отець Алядель наказує мо-

лодій монахині нікому про це не розповідати. Багато терпінь зазнає с. Катерина від свого духівника, перш ніж отримає дозвіл від архієпископа на виготовлення Медалика. Перший свій Медалик с. Катерина отримає 30 червня 1832 року. Радість огорнула її серце, адже доручення Пресвятої Диви виконано. Спочатку Сестри Милосердя роздавали Медалики в околицях Парижа, де лютувала холера. Восьмирічна Кароль Ненен, паризька школярка, захворіла на холеру. Щойно Сестри дали їй Медалик, вона одужала і повернулася до школи. Це викликало великий резонанс серед парижан. Але не тільки фізичні зцілення відбувалися з тими, хто носив на собі Медалик. 13 червня 1833 року військовий з Алянсона, атеїст і богохульник, став молитися після того, як Сестри подарували йому Медалик.

Подальше життя с. Катерини було сповнене трагізму, але ніщо не змогло зломити її волю.

Якось с. Катерина сказала: "Наше життя - це віра, тобто уміння бачити Бога у всьому: у людях, в подіях".

Майже до самої смерті с.

Катерина зберігала таємницю об'явлень, залишаючись скромною, покірною слугинею Господню. Особливо любила доглядати вбогих людей похилого віку. Ніколи не думала про якісь особисті заслуги перед Богом та Згромадженням. Померла вірна повірниця Непорочної у 1876 році в ореолі святості. Саме в ній Святий Дух почав формувати новий образ святої, про який йдеться в Євангелії, а саме: святість без слави і людського визнання. За життя її вважали наївною і недоумкуватою, проте це не завадило їй бачити Бога в радості та терпінні, в настоятелях і у вбогих... Вона ненавиділа гріх, але любила всіх без винятку грішників. Такою була с. Катерина за життя, такою перейшла у вічність...

Йосиф Воробець

Діти Непорочної

“ЩОБ ВСІ НА ЗЕМЛІ ПІЗНАЛИ ПУТЬ ТВОЮ”

Ми живемо в такому світі, що стараємося якомога частіше уникати болючих питань своєї совісті, а коли вони постають перед нами у всій неприкритій наготі, то не знаємо, що нам робити і як чинити? Віддавна зневіра, розпач, знецінення та підміна моральних християнських цінностей, розпад сім'ї, алкоголізм, наркоманія, розпуста, вбивства ненародженого життя стали страшною ознакою сьогодення, що нависла над кожною нацією та державою... Проте в порівнянні з цими бідами розклад або духовна смерть людини є набагато страшніша. Поміркуйте самі, хіба не трагедія, що більшість людей ніколи навіть не

замислювалась над тим, існує Бог чи ні, який задум був у Творця щодо мене, чи я відповів на Його поклики, і чи те, чого я досягнув у житті, не порушує Закону Божого?.. Прикро, але факт, більшість просто не зізнаються, бо правда буде невтішною. Однак, хочемо ми цього чи ні, ми всі живемо у тому світі, який сотворив Отець Небесний. І в тому світі, незважаючи на наміри та дії політиків, торжествує вища Божя правда. І ця Божя правда постійно нагадує кожній людині про її поклики та місію на землі. Вона наполегливо кличе її до християнського життя через наслідування Господа нашого Ісуса Христа. Вона намагається показати кожній людині дорогу до вічності, підвести її до

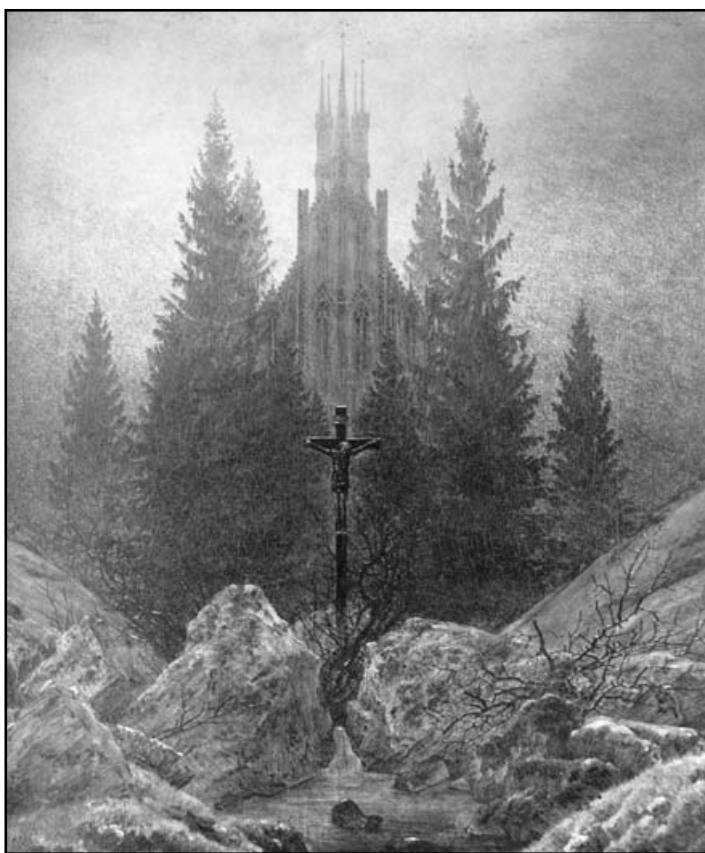
цих таємничих дверей, за котрими її очікує вічне щастя... Від людини Творець вимагає лише її доброї волі та добрих вчинків, каяття за свої гріхи та витривання у вірі, подяки за Жертову Сина та пізнання дороги Спасителя. Є над чим замислитись, бо кожний з нас, хоче він того чи ні, змушений буде відкрити двері у вічність. І лише тоді стане зрозуміло, що кожна людина ще під час земного життя уже відкрила двері у свою вічність, навіть не здогадуючись про це.

Святе Письмо розповідає, що наш Спаситель незадовго до завершення Своєї місії на землі встановив на Тайній Вечері Таїнство Пресвятої Євхаристії і там же установив Таїнство священства для своїх апостолів, які після Зіслання на них Святого Духа розійдуться по всьому світу, несучи Добру Новину та відправляючи скрізь Божественну Літургію. Апостоли зуміли серцем сприйняти суть Жертви нашого Відкупителя, по-справжньому оцінити її велич і красу, її незрівнянну цінність в духовному поступі для кожного християнина. Участь християн в Службі Божій - це не дань часові, це велика ласка Божої, з

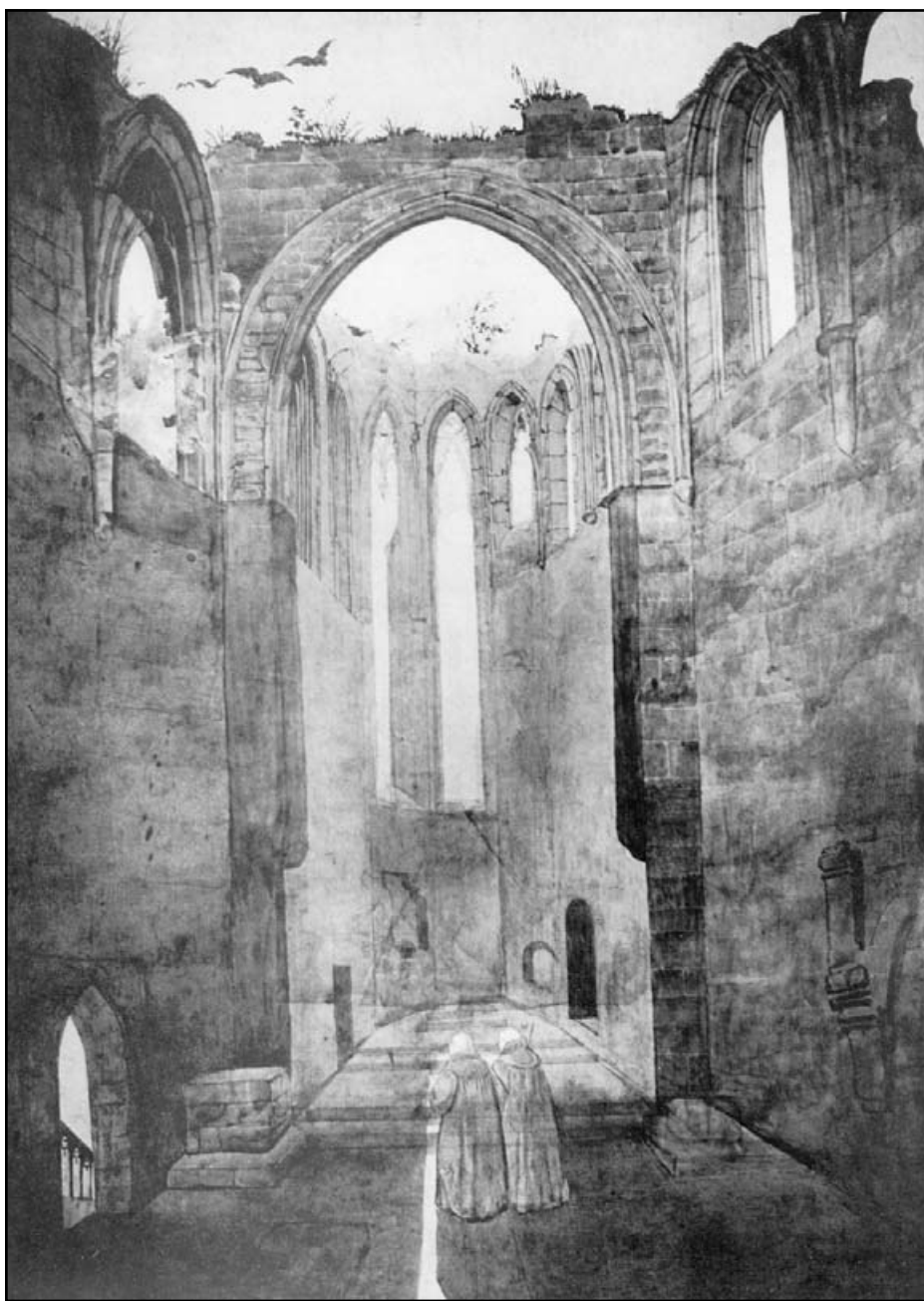
допомогою якої ми можемо відкрити двері у щасливу вічність, бо через неї людина, зломлена гріхом і злом, опутана ланцюгами смерті, воскресає до нового життя в радості та єдності з Богом і людьми. Приходить на Літургію втомлена, а виходить наповнена миром та бажанням служити ближнім.

Пресвята Діва Марія під час Своїх об'явлень у Меджугор'є постійно наголошує, що Свята Літургія - це найбільший дар, це найкраща молитва, епіцентр християнського життя, зросту, вона допомагає людині виконувати її обов'язки перед Богом і суспільством. Окрім того, без участі у Службі Божій не буде християнина, не буде й плодів християнської віри. І нехай не шукають виправ-

дання ті християни, які легковажать Службою Божою, твердячи, що молитися в храмі необов'язково, можна це робити і в вдома, і в полі, і в лісі, і в дорозі... Молитися можна скрізь, але стати співучасником у Жертві Христа можливо лише на Літургії. Без участі в Службі Божій взагалі не варто говорити про християнську віру, а без віри християнське життя, життя людини безсиле, воно перетворюється на засохлу винограду лозу, на

Худ. робота Д. Каспара (1774 - 1840)

Худ. робота Д. Каспара (1774 - 1840)

колодязь без чистої та джерельної води, на обезводнене русло ріки, навколо якого все висихає. Так, як життя і місія Ісуса без Євхаристійної Жертви були би неповними, так і життя християнина без участі у Службі Божій є маловартісним.

Євхаристійна Жертва і присутність Спасителя в Євхаристії - це доказ Його безмірної любові до кожної людини. У тій Євхаристійній Жертві Він, Емануїл - Бог з нами і для нас. Марія, Мати Христа, Мати Найвищого Священика є Матір'ю Євхаристії. Вона добре знає, що для нас означає бути з Христом в

євхаристійному житті. Задля того постійно в Меджугор'є закликає усіх нас до життя Євхаристією, щоб Служба Божа була для нас життям, і наше життя було Службою Божою для ближнього. Тому Марія закликає нас до посту, аби ми, живучи на хлібі, могли відкрити правдивий Божественний вимір Хліба Євхаристійного, котрий зійшов з Неба. Тому просить, щоб ми готувалися до Служби Божої заздалегідь та щоб вона стала центром нашого молитовного життя. Марія закликає нас до Євхаристійної адорації, котра означає перебування з Христом і віддання Йому честі задля того, аби з дня на день щораз глибше входити в таємницю Божої присутності у світі. Кожний християнин повинен знати, що без приготування до Служби Божої і подяки після неї можна дуже легко розминутися з Ісусом. Марія є Матір'ю Слова Божого. Вона була першою, котра повірила. Через втілення Ісус став людиною в Її Непорочному Лоні, тому, як Матір, Вона стала першим жертвним вівтарем і першим кивотом, оселею Ісуса, місцем Його Божественної присутності посеред людей.

Марія не говорить про Службу Божу так, як теологи, не вживає біблійних образів, не згадує церковних приписів. Вона прагне, щоб ми переживали Євхаристію і жили Євхаристією.

“Дорогі діти! Прагну, щоб разом зі Мною неустанно адорували Ісуса. Мої діти, почитайте Його! Вшановуйте Ісуса в Його терпіннях, котрі переносить за вас і увесь світ, в Його Тілі та Крові, котру за вас пролито. Не змарнуйте тих днів, переживайте усе те, що Ісус переживав разом зі Мною. Благословляю вас!

(Послання Матері Божої, дані через Гелену Василій, 21 березня 1989р.).

На превеликий жаль, для нас, простих людей, доступне насамперед земне, а Божественне, те, що

просвітлене, закриті. Одного разу Габрієлла Боссі сказала Ісусові, що її більше зворушує гроно винограду, ніж прийняття Пресвятої Євхаристії. Ісус відповів їй, що в тім нема нічого дивного, бо виноградне гроно їй відкрите більше, ніж Тайна присутності Христа у Пресвятій Євхаристії.

Господи, яке ж це щастя з любові до Тебе приймати участь у Службі Божій, бути присутнім при Твому народженні, в'їзді в Єрусалим, на Тайній Вечері, супроводжувати Тебе на Хресній Дорозі, стояти з Пресвятою Матір'ю Божою біля Твого Хреста на Голготі, а вкінці поклонитися і подякувати Тобі за Відкуплення усіх, і себе зокрема, від печаті первородного гріха та піти в життя оновленим і зміцненим, твердо знаючи, що "путь Твоя" стала і моєю...

На підтвердження всього сказаного вище наводимо зізнання одного артиста. Дай, Боже, щоб воно спонукало кожного християнина глибоко задуматися над своїм життям, над місцем Ісуса в нашому житті, над Його Жертвою Любові, яку Він приніс Отцю Небесному задля нас.

Зізнання артиста

Один молодий актор зіграв роль Ісуса у відомій хорватській драмі "Це Людина". Завдяки цій ролі він отримав не тільки спеціальну мистецьку нагороду, але й пережив незвичайне релігійне пізнання. Це свідчення заслуговує на увагу, бо породжує чимало тем для роздумів.

"Я виховувався в християнській сім'ї, відвідував заняття з релігії, приймав Св. Таїнства. Моя професія віддалила мене від практикування релігійного життя, проте в глибині душі завжди залишався віруючим, хоча моя віра ставала щораз більше поверхневою. Коли ж режисер запропонував мені роль Ісуса, я серйозно задумався над тим, відчуваючи навіть якийсь страх, тим більше, що підготуватися до цієї ролі я мав самотійно, без вказівок режисера. Я був змушений вивчити життя Ісуса і пізнати Його як особистість, щоб якнайкраще відтворити це на сцені.

Я почав серйозно готуватися. Читав Святе Письмо та інші книги про Ісуса, намагався зрозуміти Його діяння, Його поведінку і науку. З дня на день зростало моє захоплення Ісусом. Я прагнув спілкування з священиками, монахами, монахинями й іншими побожними особами, котрих зустрічав у храмі. Просив, щоб розказували мені про Ісуса. Усе це дуже допомогло мені, і в якийсь момент відчув, що внутрішньо готовий вийти на сцену. Це було чудесне пережиття. Вперше одержав нагороду за найкращу роль. Гордився тим. Однак з часом мене почала гризти

думка: *"Коли б я був Ісусом, не помер би за тих людей!"* Я налякався своїх думок, відтак почав усвідомлювати, звідки вони. Несподівано я прозрів. Ми взагалі не розуміємо, ким був Ісус і що зробив для нас. Усвідомлював, скільки мені коштувало за допомогою міміки виразити прощення і любов після сцени бичування і розп'яття. Було дуже важко зберегти лагідний і милосердний вираз обличчя, хоча знав, що це лише гра, акторська маска. Однак Ісус же був замучений і убитий, бо люди не могли збагнути Його любові. Розіп'яли Його, а Він далі прощав, любив, був милосердним, думав про Свою Матір, про Свого учня Івана, про розбійників. Усе це звершилося для нас. Проте ми проходимо повз так, ніби нічого не сталося. Окрім того, усвідомив, що під час Служби Божої знову відновлюється мука Ісуса і Його смерть. З однієї сторони Любов, котра за нас жертвується, з іншої – ми, байдужі до усього. Тоді подумалося, Ісус не отримує від нас вдячності. Часто стою біля храму і спостерігаю за тими, хто виходить після Служби Божої. На їхніх обличчях ані сліду пережиття, так ніби нічого взагалі не відбулося, *хоча під час Служби Божої Ісус завжди вмирає, і кожний з нас може сказати: "Я - людина, за котру хтось уже віддав життя!"*

Після Служби Божої люди у поспіху покидають храм. Йдуть без найменшого хвилювання. Їхній погляд такий же пустий, як і перед приходом на Службу Божу. Закриті, не піддатливі ласці при зустрічі з іншими, за котрих Ісус також вмирає. Приходимо, проходимо, відходимо порожні та незворушні. Це просто образливо. Це, без сумніву, ображає Ісуса. Він неустанно віддається за нас, жертвується і вмирає, а нам цілком байдуже. Ми залишаємось все такими ж холодними і байдужими... Саме тоді промайнула думка, що за таких людей, для яких моя жертва нічого би не важила, я не бажав би померти, як Ісус. Однак після внутрішніх роздумів прийшов до переконання, що помиляюся. Ісус помер з чистої любові, без жодної вигоди для Себе, і без будь-яких претензій до нас. І, мабуть, знову би помер за нас, коли б виникла потреба, хоча ми є такі, які є! Та думка дещо заспокоїла мене, але я часто запитую себе: *"Чому ми такі невдячні? Чому Його Любов, принесена в Жертву, не зворушує нас до глибини душі?!"*

о. Михайло Волошин, ЧНІ

Лелія, одягнена в пурпур

З 12-ої години дня безперервно плывуть живі струмки до площі св. Петра, на якій широкими хвилями розлився людський натовп.

В останню мить треба було змінити програму. Величезна базиліка не може вмістити усіх прибулих. Канонізація відбудеться о 7 год. вечора на площі. Вхід вільний. Приходять усі бажаючі. Однак у цю щільну рухливу масу можна пробратися тільки за допомогою ліктів. Під спекотним сонцем стоять і чекають триста тисяч паломників.

Перед зачиненими дверима базиліки височіє папський трон. Через гучномовці лунають гасла, співають гімни і виголошують на одному подиху молитви.

Що це за урочистість? Хто цей святий, який зібрав стільки люду зблизька і здалеку? Які героїчні подвиги він звершив? Чому виокремлюють його з-поміж інших? Це маленька дівчинка, яку навіть не знають в обличчя. Дівча 11 років і 8 місяців, яке не вміло ні читати, ні писати. Скромна, нікому невідома селянка з лагідними очима, засмагла від сонця, одна з тих, що їх ми на кожному кроці зустрічаємо в італійському селі. Це мала Марієта. Вона померла мученицькою смертю 48 років тому. Її мати, 80-річна жінка, - присутня тут. Очі старенької в сльозах, а серце наповнене радістю.

Напад на неповнолітню! Хіба це поодинокий випадок? Скільки аналогічних фактів надibuємо у пресі ледь не щодня! Як багато підлітків носять в глибині свого серця цю таємну рану, що не перестане кривавити упродовж усього їхнього життя! Таких жертв чимало, а проте...

А проте перед нами зовсім юна дівчина, яка

зуміла чинити опір злу аж до кривавого фіналу. Там, де більшість скоряється гріхові, ця 12-літня дитина віддала перевагу смерті.

Історія її життя така скромна на події. Аж до трагічної розв'язки ніщо в цій дитині не віщувало про відвагу і героїзм.

В Неттуно (*Італія*), її рідному місті, ще можна зустріти людей, які пам'ятають дівчину. В базарні дні вона ходила торгувати овочами. Надмірно стримана, дуже розсудлива, полохлива, з хустинкою на голові, мовчазна, дрібна, вона, присівши навпочіпки, не одну годину чекала біля свого товару, доки Боже Провидіння не послало їй якогось чесного покупця. Потім чимдуж поспішала додому.

Її мати, вдова із шістьма дітьми. Марієта була третьою дитиною, найстаршою з дочок, тому і відчувала на собі відповідальність. Після її смерті мати пригадає собі багато подробиць, на які не звертала уваги за життя Марієти.

Сім'я годувалась з малої ділянки землі. Який би не був скромний обід, Марієта завжди брала страву остання. Коли мати наполягала, щоб дочка їла, вона відповідала: "Мамусю, цього мені досить, я ж менша за всіх".

Після смерті батька Марієта одне тільки мала на думці: допомогти своїй матері. Лагідна, послужлива, кмітлива, вона займалась господарством, доглядала за своїми малими братчиками і сестричками, готувала обід, прала білизну. Ніхто не бачив, щоб вона бодай раз розмовляла біля криниці, як це робили інші дівчата в її віці. Наповнивши свій збанок, Марієта ставила його на голову і швидкою ходою повертала додому, адже там на неї чекала малеча. "Вона допомагала мені

виховувати дітей”, - згадує мати, заливаючись сльозами. З кожним роком вона гарнішає. Висока, струнка, гнучка, з розкішним світлим волоссям і очима, в яких відбивається небо. “Красуня”, - подекуйють сусіди, юнаки ж на неї заглядаються. Та Марієті до цього байдуже. Позаяк серце дівчини розкривається, мов пелюстки квіточки, від голосу набагато ніжнішого, ніж голос землі...

Як передати розмови між Богом і дитиною з чистим серцем...

Марієта знає тільки одне: вона палко бажає прийняти перше Св. Причастя! Якось вона наважилася сказати мамі: “Матусю, я хочу прийняти Ісуса”. “Моє серденько, - відповідає мати, - це неможливо, адже ти не знаєш катехизису? Та й де ми візьмемо гроші на сукню, черевички і білий серпанок”.

Школа надто далеко. Марієта туди ніколи не ходила. Та й удома завжди стільки роботи. Мати навчила її “Отче наш” і “Богородице Діво”. Над усе їй до вподоби відмовляти Вервицю, але вона плутається в розважаннях таємниць, їй здається, що вона ніколи не знатиме їх як слід. Однак не гоже приступати до першого Св. Причастя без білої сукні? Без серпанку? Для чесної селянки це було б майже святотатством.

Це безвихідь. Та поклик відчувається усе сильніше. Марієта збирається з духом: “Матусю, я піду до сестри Ельвіри, вона навчить мене катехизису. Я ходитиму щодня, виконавши усю домашню роботу. Про все інше подбає добрий Бог”.

Підготовка тривала одинадцять місяців. Треба ж було починати від абетки. Тиха, сором'язлива Марієта засвоювала кожне слово. Про все інше подбав Господь. Їй подарували сукню, серпанок, білі черевички.

В день свого першого Св. Причастя 16 червня 1901 року вона усім єством поринула в молитву, стоячи навколішках. А коли поверталася додому, запитала свою сусідку: “Терезо, коли я вдруге піду до Св. Причастя?”. До матері ж промовила: “Тепер я з кожним днем намагатимусь ставати кращою”.

Тільки п'ять разів за своє життя причащалася Марієта, востаннє на смертному одрі.

Отець Джероме, що проводив реколекції перед першим Св. Причастям, базував їх передусім на гаслі “Чистота душі понад усе”. У цьому виборі

було щось фатальне. Безсоромна преса і невгамовна розпуста - це болото спокус - засмоктувало села, колись християнські, а зараз, на жаль, уже повні гнилизни. Як завадити цьому процесові, що може стати на перешкоді цьому потопові?...

Маленька, боязлива, крихітна дівчина, що неквапом йде вулицею Неттуно. Глянувши на неї, ніхто не подумав би, що саме її Бог вчинить греблею, яка затримуватиме цей бурхливий потік, та що Церква прийме її дрібненьке знівечене тіло як викуп за душі, загрузлі у трясовину пристрастей. Поруч із домом родини Горетті живе старий Серенеллі зі своїм двадцятилітнім сином Олександром. Марієта підробляє у них: подає страви до столу, займається господарством. Вона щоденно гарнішає. Це впадає в око кожному, хто її бачить.

Коли б все відбулося згідно з Божими законами, хто знає чи не була б Марієта сьогодні милою бабусею Серенеллі, з численними онуками... Її знайомі розповідають, що Олександр подобався дівчині. Мабуть, вона прагнула звичайного людського щастя.

Коли б Олександр її любив! Однак він її “бажає”, а це зовсім інше. У вільний від занять час, він читає світську пресу: насильства, вбивства, злочини, перелюб. Від такого читання в Олександра збуджуються найнижчі інстинкти. Його охоплюють нечисті наміри.

Якось він брутально повівся з Марієтою. Вона, зрозумівши, куди він хилить, намагається звільнитися від його нахабних обіймів.

Це повторюється ще декілька разів. Олександр погрожує: “Якщо скажеш комусь, уб'ю”. Марієта не зронила жодного слова, вона мовчить...

Справжня драма відбувається в її серці! Вона боїться: звичайно, Олександр не жартує. Але було ще щось, що не дозволяло їй говорити. Це таємна надія, що Господь наверне цього зіпсутого хлопця, адже вона за нього молиться. Ця надія, ця впевненість....

5 липня 1902 рік. Третя година дня. Під небом важким, як свинець, мовчать польові коники. Вітер шелестить в густому чагарнику.

Марієта сама вдома, лагодить сорочку Олександрові і заколисує маленьку сестричку. Раптом вона відчула: він тут... Аж ось він її хапає... Тягне на кухню, намагається заткнути їй рота кляпом. Зібравшись усіма силами, вона

відштовхує його. Тоді він хапає ніж: “Відмовишся - уб'ю!” Марієта не вагається, вона кричить: “Ні”. Відтак ще і ще раз: “Ні, ні. Бог не хоче цього, - волає - це гріх. Олександр, якщо ти зробиш це - потрапиш у пекло”.

“Вона боролася, мов левиця”, - визнає пізніше вбивця.

Він ударив її ножом. Дико, по-звірячому, потім знову і знову. Та вона не перестає боронитися. Аж врешті зовсім знесилена загортається у свою подерту сукню і... падає.

Зловмисник цинічно відвертається і йде до дому.. Марієта повзе до дверей зі стогоном: “Матусю, моя матусю”.

На цей крик збігаються сусіди. “Марієто, що з тобою трапилось?”.

Ледь чутним голосом вона промовила: “Олександр змушував мене до смертного гріха, та я чинила опір”.

Дівчина лежала в калюжі крові. Її піднімають. Вона марить: “Олександр, чому ти такий сумний?”

Якогога обережніше, переносять її на ношах до міської лікарні. Всіх, що були свідками цих подій, вразила врода Марієти. “Вона мов ангел”, - чути звідусіль.

Агонія тривала дванадцять годин. Її оперували без знеболюючого. Чотирнадцять ножових ран, становище практично безнадійне! Упродовж операції дівча не зронило жодного слова, не було чути найменшого стогону...

Вона не втрачала притомності, лиш зрідка, на мить впадала в забуття. Її палила гарячка, вона вмирала від спраги, але їй заборонили спожити бодай краплину води. “Як Ісус на Хресті”, - говорили їй. І вона не просила більше пити.

Вона говорила мало, але так чудово! Вона звернулася до своєї сусідки Терези: “Пречиста Діва чекає на мене”. Священик запитав її перед Св. Причастям: “Марієто, Ісус простив Своїм катам, а ти прощаєш Олександрові?” “О так, - промовила вона, - я також йому прощаю і хочу, щоб він був поруч зі мною в раю...”

Згодом дівчина з очима, побляклими від агонії, промовила: “Несіть мене до Пречистої Діви. Пустіть мене до Неї.”

Її похорон перетворився на справжній апофеоз. Ті, що стикалися з нею щодня, одразу збагнули що тут, на землі, утворилась велика пустка, зате в Небі з'явилась могутня заступниця. Ця дванадцятилітня дитина - яскравий доказ того, що Небо виокремлює й зовсім маленьких. Годі перелічити ласки, якими її наділить Господь. Вона досконалий взірєць для молоді, яка опиняється у небезпеці. Ця маленька дівчина зуміє повести до

світла тих, що заблукали у темряві. “У цьому брудному, розбещеному світі вона (Марієта) немов горда лелія, зодягнена в пурпур, - скаже Святіший Отець. - Вона вабить сильніше, ніж розпушта”. Через двадцять років, повірений у справах Марії Горетті розповів про неї одній духовній особі, однак почув у відповідь: “О мій друже, ви нічого не досягнете! Це ж дитина”.

Та подальший розвій подій показав, що Бог і Церква не забули цієї дитини. У прекрасній промові, виголошеній з нагоди канонізації Марії Горетті, Святіший Отець ствердив, що це рідкісне явище в історії Церкви. Він також звернувся до молодих людей - а були їх тисячі - та поставив їм Марію Горетті за взірєць. Молодь відповіла Святішому Отцеві одностайним “так” і склала врочисту присягу: “Чистота або смерть”.

Вбивця Марії Горетті - це перший її здобуток. Перед судом присяжних Олександр Серенеллі навіть не виправдовувався. Він у всьому зізнався. Його засудили до тридцяти років ув'язнення. Але за зразкову поведінку Олександра звільнили в 1930 році. Він навернувся до Бога і мріяв тільки про одне: найти Марієту в раю. “Вона мені обіцяла, - каже він, - і я сподіваюся на спасіння, адже у мене є свята в Небі і вона молиться за мене”.

Він живе в Асколі, в монастирі Отців Капуцинів. Там його милосердно прийняли, забезпечили роботою і усім необхідним для життя.

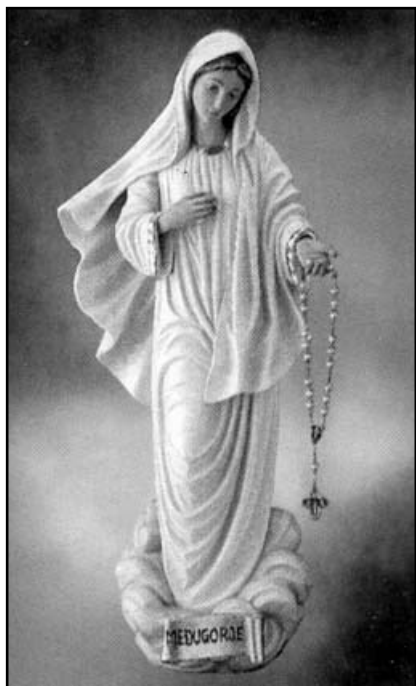
Він прагнув побувати на канонізації його “маленької святої”, але йому порадили цього не робити. Людська помста могла віднайти його навіть сьогодні! Марієта йому пробачила, але не всі такі святі, як вона.

Вона втішає Його. “Вона часто мені сниться, - зізнався він. - Ще більше, ніж за життя, така ясна, така чиста! Вона тримала букет лелій і, усміхаючись, по квітці давала мені... Я прокинувся і заплакав...”

З в'язниці він одразу поїхав до матері своєї жертви, щоб просити у неї прощення. Старенька розповідає: “Безперечно, я йому пробачила, і ми пішли разом до церкви, щоб приступити до Св. Причастя... Пам'ятаю, після процесу в 1902 році, коли виголосили вирок, я сказала суддям: “Якщо би Ісус нам не простив, що ми робили б?”...

Переклад з французької

с. Ірини Марії Янович, ЧСВВ

Меджугорська Матір Божа

Ми стали свідками гіркої правди: майже усі сфери життя охопила глибока криза. Ніколи в минулому людство не переживало нічого подібного. Зокрема це стосується кризи родини. Родина в наші дні переживає сильні потрясіння, важко знайти ліки, які б зупинили її занепад.

Родини розпадаються; кожна четверта, третя, а то й - в деяких місцевостях - кожна друга. В родинях залишається щораз менше любові, радості, щастя, вірності. Найчастіше знищує родину подружнє зрада, розпуста, розлучення, бездітність та аборт. Неймовірно, але факт, що нині понад 80 млн. дітей виховується на вулиці. Чимало з них - жертви наркоманії, алкоголізму та інших жахів цього століття. Здебільшого це діти з розбитих родин. Сучасні засоби масової інформації, зокрема телебачення та порнографічні журнали великою мірою спричиняються до знищення родин, а отже й атмосфери родинного життя та рівня її духовності.

КРИЗА РОДИНИ - ОЗНАКА НАШОГО ЧАСУ

Чимало людей запитують себе, чому подружжя не зв'язує двох закоханих, чоловіка і жінку, а стає місцем торгу, де одна або й обидві сторони виступають предметом купівлі-продажу, обміну, використання, коли людину як річ можна взяти й покинути.

Родина нині опинилася в дуже тяжких обставинах. Чимало чоловіків і жінок ненадовго обдаровують одне одного ніжністю і взаємною довірою, натомість ворогують між собою, і ця ворожнеча доходить до ненависті, а відтак і до розлучення, аби згодом розпочати нове життя з кимось іншим. Після усього цього залишаються тільки рани і осиротілі діти.

Щодня ми стаємо свідками подій, які підтверджують факт, що сучасні родини - нещасливі, хворі, зранені, нетривкі. Ніхто нікого не слухає і не шанує. Кожен прислухається тільки до себе. Батьки в усьому звинувачують дітей, діти нарікають на батьків. Між поколіннями немає порозуміння, вони перебувають в стані холодної війни.

Але де береться хвороба, яка зумовлює розпад і кризу багатьох родин? Вона відома здавна. Чимало причин її появи, але усі вони зводяться до одного факту: багато родин загубили на своїй дорозі Ісуса Христа. ТІЛЬКИ ВІН є фундаментом і охоронцем родин. Занепадом Дух Божий, готовність до самозречення і пожертви, ослабла віра.

Саме через це Церква виявляє щораз більшу турботу про родину. Церква хоче, аби родина була джерелом святості, любові та життя.

Чимало людей вважає, що родинне щастя залежить від кількості грошей та добробуту. Але скарби матеріальні не можуть оберегти родину від негараздів, турбот, нарікань, незадоволень.

Таємниця подружнього щастя - в пошані до Бога і Його заповідей, а також у взаємоповазі та любові. Якщо хочемо мати радісну і щасливу родину, мусимо практикувати в її житті Євангелію Христа. Тільки така родина може дати гарантію виховання здорової людини і сприяти духовному зросту кожному з її членів.

На жаль, у наш безбожний час мало хто може ствердно сказати, що він є щасливим у своїй сім'ї, родині. Одна жінка якось розповіла історію свого життя, свого заміжжя, своєї родини. До заміжжя вона виховувалася в сім'ї, де було все: і добро, і зло, і правда, і брехня; і милосердя, і вигода. "Виходячи заміж, я надіялася на щирість почуттів, почуття безпечності. Чоловік увесь час твердив, що без мене немає сенсу в житті. Казав, що носитиме мене на руках. Своє справжнє обличчя він виявив відразу ж після весілля, це дуже вразило мене. На другий день після весілля мій чоловік скинув з себе маску і більше не грав ролі чуйного та ніжного закоханого. Вимріяний ідеал подружжя розсипався, як будинок на піску. У сімейне життя вступала з багажем власних глибоких і трагічних ілюзій. На мою дитячу щирість і довірливість чоловік відповідав пихатістю, егоїзмом, браком моральних цінностей. Якось чоловік мені признався, що може бути ангелом або демоном.

З перших днів сімейного життя наш союз був повністю підпорядкований поглядам та прагненням мого чоловіка. Він же керувався тільки власними виробленими стереотипами добра і зла, а не реаліями об'єктивної дійсності. Так з одного багна я потрапила в інше, набагато гірше. Лише тоді усвідомила, що пов'язала своє життя з чужою мені людиною, в усьому безвідповідальною і непередбачуваною... Спочатку материнство хоч якось рятувало мене, не давало опуститися на дно, відтак спрацював інстинкт самозбереження, а нині - лише віра. Безсонні ночі, нескінченні години очікувань, непорозуміння, ворожість - усе це довело наше подружжя до повного розвалу. Розпочався новий етап життя - егоїзм на двох. Чоловік перестав вибачатися за п'янство, за ночі поза родиною, за непристойну поведінку. Не рахувався вже зі мною, вважав себе вільним від подружнього обов'язку. Коли помирало наше дитя, чоловік з братом пили горілку в сусідній кімнаті. Така поведінка викликала в моїй душі шалену лють. Не пам'ятаючи себе, я влетіла в кімнату, схопила пляшку з горілкою і викинула в смітник. Але і це не допомогло. Діти виростили в атмосфері ворожості, почувалися самотніми й покинутими, як наслідок, погана компанія, розчарування в житті. Сам дар життя важко прийняти, якщо батьки не закладуть в душах своїх дітей міцної основи на істинних моральних цінностях і переконаннях. Ніхто не задумується над тим, якою великою силою володіє середовище. Життя у нашій сім'ї перетворилося на маленьке "пекло", з якого старалися втекти всі: мій чоловік в алкоголізм, я - в розваги, діти - в сумнівні компанії. Моя самотність в сім'ї, боротьба з рідними породила в моїй душі сухість, байдужість, зло... В

такому стані духа я вирішила поїхати в Меджугор'є. Нині розумію, що там на мене чекав дар любові Божої, котрий ціле море гіркоти перетворив на любов. Наскільки в моєму житті був потрібний Хтось, при зустрічі з Ким могла би відкрити сама собі, що таке справжня любов? Те, що побачила в Меджугор'є, глибоко вразило мене. Зрозуміла, що якою б грішною не була людина, вона є дитиною Божою. До Меджугор'є я жила, але була, немов гнилий труп. Тут, нарешті, пізнала радість, ніжну і чисту, в якій не було місця для надмірних емоцій. В моє серце увійшов мир і любов Спасителя. В Меджугор'є усвідомила, що лише Бог може вберегти нас від вічної смерті. Через покарання і терпіння Господь хоче допомогти людині пізнати дорогу до вічності. Роздумуючи про дар Меджугор'є, зрозуміла, що якщо навіть в зіпсутій душі тліє ще маленька іскра любові, то Господь її обереже і воскресить до життя. Саме там, в гірському віддаленому селі, Марія допомогла мені побачити власну сім'ю в іншому світлі, усвідомити, чому в щоденній важкій праці ми не здобу-

вали любові, яка збагачує, ушляхетнює, ошасливорює. Припускаю, що ми з чоловіком ніколи навіть не здогадувалися, що любити - це означає прагнути добра іншій людині. В Меджугор'є Марія закликає нас любити першими, не чекаючи на взаємність. Справжньою хвилиною мого переродження була мить, в котрій Господь допоміг мені простити і попросити прощення. Їхала до Меджугор'є з думкою про розлучення з чоловіком, а поверталася додому з молитвою про збереження шлюбу. І сталося маленьке чудо: молитва повернула мир в нашу сім'ю, щоправда, не відразу. Шаленство сатани стихло і віддалилося, бо, як каже Св. Августин: "Коли Бог на першому плані, тоді все на своєму місці". Чудом і даром Меджугор'є для нашої родини стала спільна молитва на Вервиці, яку спочатку відмовляла лише я, потім чоловік приєднався до мене, а опісля - діти. Матері Божій вдячна за те, що згинаються коліна чоловіка і дітей на спільну молитву.

Неоніла Стефурак

На спільній молитві в Меджугор'є

ДОРОГА ДО БОГА

Кожний практикуючий християнин добре знає, якою нелегкою, а іноді тернистою буває дорога до Бога у молодій людині. Адже їй необхідно пройти через усі етапи духовного зросту, перш ніж вона зможе відкрити у своєму серці трепетне і ніжне відчуття постійного перебування у Божій присутності. Та щоб дійти до такої духовної злуки з Ісусом, доведеться пережити не один упадок і гірке пізнання своєї гріховності та власної слабкості. Проте кожна молода людина, яка тільки прагне пізнати Бога, в жодному разі не повинна впадати у відчай, зневірюватися у своїх силах, бо тільки діяльна любов і витривалість у постановах зможе привести до Спасителя. Одним із таких дієвих засобів, що допомагає людині набагато швидше і краще пізнати місце та роль Ісуса в особистому житті, в прозорінні земного та небесного є Тайнство Пресвятої Євхаристії, яке було встановлене нашим Спасителем на Тайній Вечері в Єрусалимі.

Св. Маргарита Марія Алякок (1647-1690) ще в ранньому дитинстві прагнула практикувати внутрішнє духовне життя, але ніхто із її домашніх про це нічого не знав. У важких сумнівах і пошуках, нарешті, в молитві вона звернулася до Господа з проханням, пояснити їй, що таке внутрішнє духовне життя і як його можна досягнути? На це отримала від Ісуса таку відповідь: перш за все повинна навчитися терпеливо і з любов'ю переносити всілякі труднощі, нікого не осуджувати, молитися не устами, а серцем, часто, зі сокрушенням духом і щирим жалем приступати до Св. Сповіді та Причастя, в усьому покладатися на Нього.

Інша містичка Ванда Мальчевська (1822-1896) також прой-

шла нелегкий шлях від пізнання Ісуса у Найсвятіших Тайнах до повного щастя щоденно приймати Його у Святому Причасті. У восьмирічному віці Ванда з дитячою довірою запитала у Господа, що їй необхідно зробити, щоб піти до Неба. На своє велике здивування почула в душі голос Спасителя, який відповів: *“Ти вже*

думаєш про Небо, невинна дитино, але це ще зарано. Той, хто хоче потрапити до Неба, мусить дуже терпіти і виконати багато добрих вчинків у покорі, без розголошення посеред людей, а тільки з любові до Мене. Тією дорогою тебе вестиму”. Так в житті юної Ванди розпочався новий період, в якому прагнення приймати Господа Ісуса у Святих Тайнах починає домінувати над усім. *“Посеред ночі, навіть тоді, коли прокинувся, думкою іду до храму, клякаю перед вітарем, де перебувають Найсвятіші Тайни, і духовно єднаюся з Ісусом. Він входить до*

моєї душі, а я розпливаюся в Ньому, як крапля води в морі. Огортає мою душу велике щастя, коли хоч таким чином Господь єднається зі спраглою душею, наскільки ж щасливішою буду, коли поєднаюся з Ним у Св. Причасті”.

Ванда Мальчевська щораз більше відчуває, як у її душі любов до Ісуса витісняє усе земне, натомість усе небесне заповнює її серце і кличе до глибокого євхаристійного життя. Вже на Тайній Вечері Ісус попереджав Апостолів про муку і смерть Свою, про зраду одного з них. Але, бачачи їхній смуток, потішив Своїх учнів, пообіцявши, що не залише їх сиротами на землі, бо перебуватиме з ними утаєним до закінчення віків у Найсвятіших Тайнах. Під час однієї візії Ванди Ісус промовив: *“Юда не лише Тайнство священства прийняв по-святотрадсько, але й Тайнство Тіла і Крові Моєї. Той другий злочин засліпив його і перетворив у зрадника. Ось тобі явні докази про страхітливі наслідки негідного прийняття Св. Причастя.... Юда, прийнявши по-святотрадсько Св. Причастя, закатавав Мене у своїй душі, відтак, віддавши в руки жидів, розір'яв на Хресті.*

Наголови священникові про потребу якомога частіше розказувати людям про Найсвятіші Тайни, бо там Я з душею, Божеством і тілом утаєний. Тому-то прагну, щоб усі ретельно приступали до Св. Причастя, але причащалися без гріха; з серцем, наповненим Моєю палаючою любов'ю; з душею, яка прагне прийняти Мене. Перед Св. Причастям нехай віруючі моляться про духа сокрушення..., про сердечний жалі за вчинені гріхи..., нехай відчувають в собі духовний голод і незгасне прагнення наснажитися цією ангельською поживою. Бо, як

щоденна їжа, спожита без апетиту, може зашкодити, так і духовна пожива, котру Я даю в Св. Причасті, прийнята без прагнення, лише формально - спасенних наслідків душі не принесе. Після Св. Причастя не слід відразу ж виходити із храму, варто молитися доти, доки прийняте Св. Причастя не розпливеться по їхніх душах, доки Кров Моя не перейде до вашого серця і не відновить вашої крові, яка впливатиме із серця і оживлятиме ціле тіло. Нехай віруючі забудуть про домашні турботи, а зі Мною, присутнім в їхніх душах, сердечно і щиро порозмовляють. Розкіш для Мене - перебувати з людськими синами, вислуховувати їхні прохання і давати їм особливі поради. Задля цього мають усі можливості, гідно Мене приймаючи у Св. Причасті. Як Мені боляче, коли бачу, як люди під час відпусту біжать до Св. Причастя просто з магазину, розсіяні та незосереджені на молитві, тиснуть до Св. Причастя зі сміхом і жартами. Або після Св. Причастя без молитви виходять з храму і знову занурюються у повсякденні клопоти... Хіба така Сповідь і Св. Причастя можуть бути добрими? Ті, хто бажає щоденно приймати Св. Причастя, повинні відрізнитися від інших. Повинні бути побожніші, покірніші, лагідніші, терпеливіші. Повинні більше працювати над прагненнями тіла і панувати над пристрастями. Щойно прокинувшись вранці, слід подумки звернутися до Мене, утаєного в Найсвятіших Тайнах; по дорозі до храму уникати сварок, бути зібраним на дусі. Після Служби Божої необхідно перебувати в такому ж стані духа..."

Коли ж Ванда запитала у Матері Божої, звідки Вона черпала сили, щоб перенести усі жахіття Хресної Дороги та Смерті Сина, то почула у відповідь, що джерелом тієї сили є Святі Тайни, які отримала з рук Свого Сина на

краси християнського життя, краси небесного, краси любові Ісуса Христа. І дар життя, дар Божої любові буде змарновано і розтрачено в погонях за земними цінностями, приреченими на забуття...

П. Стахевич "По тернистій дорозі"

Тайній Вечері. Саме Вони осолоджують гіркоту терпінь, злагіднюють печаль душі, гоять рани серця, зміцнюють тіло і додають відваги.

Чи ж нам, простим земним людям, не слід прислухатися до порад Ісуса і Марії, щоб не збитися з тієї єдиної вузької стежини, яка приведе душу до Бога, до життя вічного. На жаль, багато молодих людей через брак духовних знань, прикладу батьків, доброго середовища, ревних священиків ніколи так і не пізнають

Перш ніж молода людина відкриє для себе важливість постійного **євхаристійного життя**, вона повинна знати, що ще в далекому 17 ст. Ісус Христос дав усьому людству через с. Маргариту Марію Алякок Велику обітницю, в якій особливим чином просив усіх віруючих вшановувати Його Найсвятіше Серце. Задля цього кожен християнин повинен першу п'ятницю щомісяця упродовж дев'яти місяців відвідувати Його у Найсвятіший Тайнах в храмі, приступаючи до Св. Сповіді та Причастя. Хто дотримуватиметься цієї обітниці, отримає від Нього особливі ласки.

Ванду Мальчевську наш Спаситель просив: **"Говори, кому тільки зможеш, що відродження вашої вітчизни, її розквіт і збереження в незалежності залежить від поєднання зі Мною через євхаристійне життя. Намагайся нинішній день провести біля Мого престолу на адорації"**. Як багато доброго і прекрасного може зробити кожна молода людина не лише для себе самої, але й для свого народу, своєї сім'ї, Батьківщини, коли розпочне побожне життя, поставивши в ньому на перше місце **"Хліб Життя, що з Неба зійшов..."**

о. Петро Герилюк-Купчинський, ЗСД

Діми Непорочної

ХРИСТОС – НАША ПАСХА

Мал. Олени Шаховської

Слово “Пасха” походить з єврейського “песах”, що значить “перехід”. Бог колись перейшов посеред свого люду, щоб цей народ міг пройти шлях від раб-

ської недолі в Єгипті на волю в Землі Обітованій після нелегкої мандрівки через Синайську пустелю.

Складність у розумінні нашими вірними багатогранного значення терміна “Пасха” створюється поверховістю знань старозавітних персонажів, історій, притч. А розуміння суті християнського значення терміна “пасха” саме й полягає у необхідності глибокого знання текстів Старого Завіту. І, зрештою, підтвердження цього ми маємо у широковідомому випадку з Євангелія.

Учні йдуть до Емауса. Поряд з ними йде невпізнаний Христос. І ця дорога до невеличкого містечка стала для них дорогою до текстів Біблії, до витoku першого пункту історії спасіння. Христос показує їм факти, знаки, виголошує обітниці, логічною розв’язкою яких була Його смерть і воскресіння, ніби кордон між старим світом, старим союзом і народженням нової Пасхи, де місце вбитого жертвовного ягняти і споживання його під час вечері зайняв Він у знаку ламання хліба.

Христос зник з їхнього поля зору, але залишився з ними в інших вимірах реальності. Зійшов з поверхні життя у його глибину.

Звернемось тепер до біблійних сторінок книги Вихід. Визволення, агнець, перехід через Червоне море, подорож пустелею, заповіт на горі Синай - це все, що треба пам’ятати. Ці факти отримали назву Пасхи, і щорічно юдеї відзначали вихід з Єгипту і визволення з рабства урочистим святковим днем.

Так, як у наші дні усі країни світу святкують дні незалежності або дні утворення дер-

жави, так і люд вибраний щорічно відзначав “свято визволення”. В пам’ять про цю подію в жертву приносилось ягня.

Усі ці моменти біля витоків люду вибраного були провіщенням великих подій нашого спасіння, переходу Христа через смерть і воскресіння у стан величання, що відбулося, власне, під час юдейського святкування Пасхи. Ці факти внутрішньо тісно пов’язані з Тайною Вечерею, смертю у конкретно визначений період історії, але ця подія постійно й наново переживається.

Скористаємось роздумами одного з православних богословів: “У дійсності природа історії полягає у постійному ході часу. Але наочним це стає тільки у постійних перемінах, коли завжди щось втрачається, а щось інше народжується. У цьому значенні час - це постійна смерть, аналогічно, як у баченні Геракліта “все тече, все змінюється”, тому що завжди щось вмирає, а двічі не можна увійти в одну і ту ж річку.

Отже, якщо віруємо, що своїм воскресінням Христос подолав смерть, то це також означає, що Христос також подолав і час з його невинним і деструктивним плином. Таким чином, Христос раз вмер у минулому, в часі як категорії історичній, а, воскресши, - живе нині у вічному, поза виміром часу.

Власне тому ми і можемо завжди мати контакт з Воскреслим Христом через Таїнства, які є позачасовими засобами Його діяння” (о. Ю. Клігер).

І ось у цій сфері позачасової реальності й повинно відбутися наше внутрішнє перетворення. Так, як Христос пройшов через смерть і воскресіння

у стан возвеличення, так і в кожній людині повинен відбутись "перехід" від стану життя, яке принижує, до нового життя, яке вивищує. Це - перехід до нового способу буття аж до "з'єднання воєдино" з Христом, як говорить св. Павло у Посланні до римлян.

Юдейська Пасха завершилася у Христі як Пасха виходу в спасіння з рабства, ставши дорогою у Землю Обітовану - Небесну Вітчизну. Христос веде нас так, як Мойсей вів люд вибраний. Уклав новий Союз з Богом, а цей Завіт був підписаний Його Кров'ю, пролитюю на Хресті.

Все те, що відбулося у стародавній історії майже дві тисячі років тому, набуває духовного значення. Пасхальні містерії ведуть нас в одухотворене життя, яке ні на що не схо-

же у порівнянні з нашим земним баченням і розумінням речей. Тому не складно зробити наступний висновок: Великодні Свята відзначаємо не тільки як згадку історичного Воскресіння, але як факт, що завжди актуальний і реально існуючий.

Воскреслий Христос нині живе не тільки в думках і серцях вірних, які величають Його як Істоту найдорожчу з усього, що придбало людство за свою історію, але "тут і тепер" кожен може зустрітись з Господом, власне, поза межами часу. Він надалі залишається з нами. Він надалі залишається Людиною. Його тіло не розтануло у просторах Всесвіту. Ми єднаємося з Ним у Святих Таїнствах, у знаках, які залишив нам, особливо в Євхаристії, де ми причащаємося Тілом і Кров'ю Агнця Пасхального - Ісуса Христа.

Християнин, живучи і діючи в часі, у своєму внутрішньому житті постійно виходить поза час - у Пасхальній містерії, де як людина, визволена з гріха, відроджена, єднається з Христом в Євхаристії. Не можна в повноті пережити Пасхи без Святого Причастя. В основі старого церковного права про обов'язок Святого Причастя у Великодній період є правда про Пасхальну містерію. Беручи участь через Євхаристію у цій містерії, ми можемо сказати, що Христос є нашою Пасхою. Євхаристія є містерією, у якій перемінюється упала людськість.

Єп. Станіслав Падевський

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Лист з-за океану!

Дивлячись, як тут люди живуть, і порівнюючи з життям на Україні, вагаюся сказати, хто в кращій ситуації? Добробут, прекрасні умови життя..., але саме це і є найбільшою перешкодою на дорозі до спасіння, принаймні так говорить Св. Євангелія. Людина, яка живе у важких обставинах, зазнає всіляких скорбот і терпіння, все ж таки має більше шансів досягнути щасливої вічності. Тільки важливо, щоб ці нелегкі моменти переживалися з вірою і щирою молитвою до Бога.

Дуже суттєво, щоб наше духовне християнське життя не залишилось тільки назовні, маю на увазі певні обряди, приписи, молитви... Господь хоче здобути у кожної людини серце, тобто наші думки, бажання, почуття, хоче, щоб вони якнайбільше були пов'язані з Богом, а не до чогось чи когось іншого. Бо ця зовнішня формальність є найбільшою хворобою теперішніх християн. Виконати певні обряди і тим вдовольнитися, не зважаючи, що робиться всередині. Звичайно, таке внутрішнє християнське життя потребує певного зусилля, духовної праці над собою, але тільки таке істинне життя і дасть у свій час щедрий плід, а в кінцевому результаті поєднає нас з Богом.

Зараз наші люди потребують справжніх духовних провідників, священиків, які більше наголошували б на потребі молитви, покаєння, прощення і любові до ближніх, а не розпалювали міжконфесійні сутички і ворожнечі... Це вже відійшло в історію, люди хочуть в цій ситуації якоїсь нової духовної поживи і життєвої поради. І тими духовними провідниками не мусять бути лише священики, бо більшість з них навіть і не здатні до цього, це може бути будь-яка людина, яка старається жити по-Божому і збагнула суть правдивого християнського життя.

З благословенням і молитвою ієром. Т.

16. 01. 2000р. Б.

Р. С. Бажаю вам у Новому 2000р. щедрого Божого благословення, духовного просвітлення і великої терпеливості до всіх і вся...

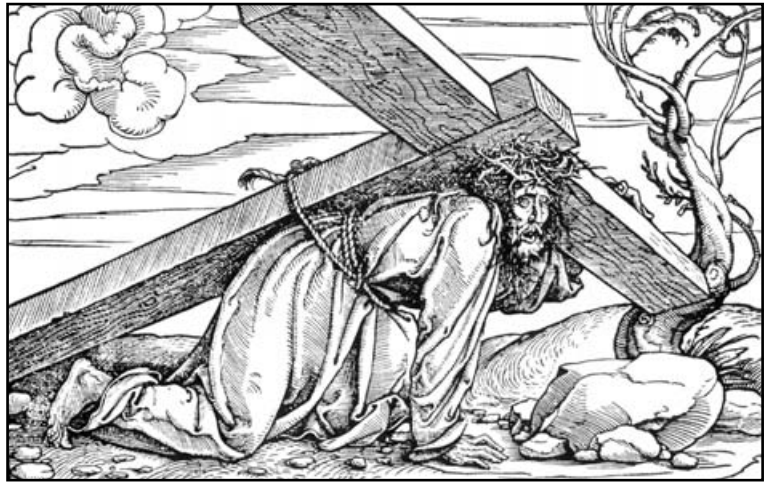

ХРЕСНА ДОРОГА

Васула Риден - православна грекиня, середнього віку, знана в усьому світі візюнерка, приймає послання від Ісуса Христа, Отця Небесного, Св. Духа, Пресвятої Діви Марії та Архангела Михайла. Саме їй християнський світ завдячує появі книжки "Правдиве Життя в Богові".

*Васула Риден визнає верховенство Римського Архиєрея. Книжка "Правдиве Життя в Богові" в 7-ми томах спричинилася до багатьох навернень людей в усьому світі. Послання до Васули можна назвати **Гімном любові**, визнанням тієї любові через Бога людині, кожному з нас.*

Пропонуємо нашому читачеві розважання над Хресною Дорогою Ісуса на підставі текстів з "Правдивого Життя в Богові".

Художня робота Гольбейна

- Це Я - Бог створіння. Іди за Мною, іди Моїми Стаціями Хресної Дороги. Прагни тільки Мене на кожній Стації, адже Я - там і хочу, аби й ти була там, хочу, аби на кожній з них стала на коліна.

- Господи, я не розумію, про що Ти говориш! Господи, про які стації йдеться? (29 травня 1987).

* * *

1. Пилат засуджує Ісуса на смерть

Сутінки, уже майже ніч над вами, а тобі, покоління, ще так далеко до навернення. Невдовзі - за вашим часом "невдовзі" - коли впаде на вас ваша власна кров, тоді Я, Суддя, пригадаю вам кров, що заплямила ваші руки, бо стільком душам заборонили отримати Мої ласки через оте Нагадування Мого Слова. Ви, як римляни, щодня коронуєте Мене терням. Скажете, як Пилат: "Не винен я у цьому кровопролитті" - і обмиєте руки водою. Відмовляєтеся прийняти порятунок від смерті, відмовляєтеся визнати Моє Слово, котре отримали від Мого Святого Духа у ваші часи (19 січня 1995).

2. Ісус бере Хрест на Рамена

Зв'язали Мої ноги і наказали йти до місця, де був Мій Хрест. Доню Моя, Я не міг туди підійти, бо мав спутані ноги. Тоді штовхнули Мене на землю і тягнули за волосся аж до Мого Хреста. Моє терпіння було нестерпне. Клапті Мого тіла, які звисали після бичування, повідривалися. Попустили мотузки на Моїх ступнях і копали Мене, аби встав і взяв Моє ярмо на Рамена. Я не бачив, де Мій Хрест, бо через терня Мої очі заливало Кров'ю і ця Кров спливала по Моєму Обличчю. Тоді вони піднесли Мій Хрест, поклали Його на Мої Рамена і штовхнули Мене: "Іди!" О, Моя доню, яким же важким був той Хрест, який Я мусів нести! Я наближався наосліп до брами, відчуваючи ззаду удари бичів (9 листопада 1986).

3. Ісус падає під Хрестом

Навколо Мене не було жодного приятеля. Нікого, хто би Мене потішив. Моя Агонія наближалася, і Я впав на землю (9 листопада 1986).

4. Ісус зустрічає Свою Святу Матір

Прийшов до цього Святого Серця, що було образом і подобою Мого Найсвятішого Серця, аби стати Богочоловіком, аби ходити слідами Її, аби згодом Вона йшла за Мною... Вона і Я ділили все, навіть Хрест. Зв'язок наш був таким глибоким і досконалим, що Нам не треба було слів. Говорили Наші Серця: Я не переповідав їй ані Моїх слів, ані Моїх думок за час Моєї відсутності. У найвищій силі Мого Св. Духа Вона все знала, завдяки Своему Непорочному Серцю, бо володіла Богом і Бог володів Нею (25 березня 1996).

5. Симон з Кириней допомагає нести Хрест Ісусові

Воїни, боячись, що Я можу померти перед Розп'яттям, наказали чоловікові на ім'я Симон нести Мій Хрест. Моя доню, не був це жест доброти чи співчуття, лише бажання зберегти Мене для Розп'яття. (...) Неси мій Хрест, Васуло, неси Його для Мене. Мій Хрест благає про мир і любов (9 листопада 1986). Дозволь Мені знову покласти Мій Хрест на тебе. Полегши мій тягар, дай Мені перепочити. Хочу, щоб ти Його несла для Мене, бо Я довіряю тобі (29 січня 1987 р.)

6. Вероніка обтирає Обличчя Христові

Дозволив увінчати Себе Терновою Корonoю. Дозволив їм насміхатися з Мене і обплювати їм Моє Святе Обличчя. (3 березня 1989). Намагався побачити Мою дорогу крізь Кров, яка обпікала Мої Очі. Тоді відчув, що хтось витер Моє Обличчя. Пройняті тривогою жінки наблизилися, щоб обмити Моє опухле Обличчя (9 листопада 1986). Подивися на Моє Святе Обличчя. Вже сам погляд на Мене втішає Мене. Скажи їм, як мало потрібно, аби Мене потішити. Прийди любити, почитати, прославляти Мене, виявляючи до Мене любов (7 червня 1987р.).

Коли б тільки ви знали, наскільки я готовий простити вам злочини вашої доби: за один доброзичливий погляд на Мене, хвилину жалю, подих вагання, мале намагання замислитися. Один усміх до Мого Святого Обличчя, і все Я простив і забув би. Не зважав би навіть на Мої Рани. Пустив би в непам'ять усі ваші беззаконня і ваші гріхи. Невже ви не здатні бодай на одну хвилину жалю? Усе Небо раділо б вашому жесту, оскільки ваш усміх і ваш доброзичливий погляд Я прийняв би, як кадило, а ту просту хвилину жалю слухав би як нову пісню для Мене (29 серпня 1989).

7. Ісус знову падає під Хрестом

Люблю усіх тих, що упадають і приходять до Мене, просячи про прощення. Люблю їх за те ще більше, ніколи їх не відкину, навіть, коли падатимуть тисячу разів... Я - Бог Любові та Милосердя, сповнений співчуття до слабкого... Не дозволю тобі впасти, буду поряд, аби тебе підтримати (30 січня 1987).

8. Ісус потішає плачущих жінок з Єрусалима

Почув, як (пройняті тривогою жінки) плакали і лементували. "Будьте благословенні, - промовив. - Моя Кров обмиє усі людські гріхи. Погляньте, Мої доньки, час вашого спасіння надійшов" (9 листопада 1986). Горе тим, котрі - коли надійде Мій День - далі носитимуть у собі гріх, як немовля у лоні матері! Моліться, щоб цілий світ був готовий, коли надійде цей День (2 червня 1991р.) ... земні царі, вельможі та вожді, багаті та впливові, будь-який невірник і вільний скриватимуться в печерах і гірських скалах. І промовлять до гір: "Впадять на нас і закрийте нас перед Обличчям Того, Хто засів на троні, та перед гнівом Ягнятка, бо надійшов Великий День Його гніву, а хто ж в змозі залишитися?" (3 березня 1992р.)

9. Ісус падає під Хрестом втретє

Моє Серце наповнюється співчуттям через твої нікчемності та упадки (31 травня 1978).

Нині запитую у тих, хто відкидає це об'явлення: "Хіба це, зважаючи на Мої нинішні Діла Провидіння, не узгоджується з Моїм законом спасти Мої сотворіння від упадку вашої епохи?" (2 січня 1988).

10. З Ісуса здирають шати

Після прибуття на Голготу кинули Мене на землю, здерли Мої шати і залишили Мене нагим, виставляючи усім напоказ. Мої Рани відкрилися знову, а Моя Кров потекла на землю. Воїни подали Мені вино з жовцю. Відмовився від нього, оскільки мав уже у Собі гіркоту, якою напоїли Мене Мої вороги (9 листопада 1986).

Твої шати, Моя дитино, вкриються твоєю кров'ю і це буде доказом того, що прийшла від Мене, задля цього ти народилася. Твоя згода - це Моя радість, бо через твої терпіння спасу багатьох (25 вересня 1995р.).

11. Ісус прибитий до Хреста

Швидко прибили Мене. Спочатку Руки. Прилаштувавши Мене Цвяхами до Хреста, розтягнули Моє поранене Тіло і по-насильницьки простромили Мої Ступні. Моя доню! О, Моя доню, яке терпіння! Яка агонія! Яка мука для Моєї Душі. Опущений Моїм улюбленим Петром, котрий відрікся від Мене, а на ньому, власне, Я побудував Свою Церкву. Опущений рештою Моїх приятелів, котрі Мене зреклися, я залишився зовсім самотнім на поталу Моїм ворогам. Плакав. Моя Душа була наповнена болем (9 листопада 1986).

Дозволив укоронувати Себе Вінцем Терновим. Дозволив їм насміхатися з Мене і обплювати Моє Святе Обличчя, дозволив їм розіп'яти Мене: усе це з Любові до вас. О, діти Розіп'ятого! Як можете забути все, що для вас вчинив? Мудрість була ув'язнена насильством і віддана під суд. Я був прибитий до Древа, щоб вас звільнити. Прийняв найболючішу смерть, щоб ваша душа могла жити і ділити Моє Царство. Дозволив Моїй Крові потекти Струменями, щоб ви отримали Життя вічне. З любові до вас дозволив, аби до Мене ставилися як до грішника. Нині Мої Рани знову відкрилися через беззаконня цього покоління (3 березня 1989).

12. Ісус вмирає на Хресті

Воїни піднесли Мій Хрест і вставили Його у землю. Я глянув на натовп звідти, де перебував. Небагато бачачи Моїми опухлими Очима, розглядав людей. Не бачив жодного приятеля, були лише ті, хто насміхався з Мене. Не було там нікого, щоб Мене потішити: "Боже Мій! Боже Мій! Чому Мене опустив?" Покинутий всіма, хто Мене любив... Мій Погляд спочив на Моїй Матері. Дивився на Неї, а Наші Серця промовляли: "Віддаю Тобі Моїх улюблених дітей, щоб стали й Твоїми дітьми. Будеш їм Матір'ю" (9 листопада 1986).

Кричав з Мого Хреста. Це був Мій останній великий крик, останній тілесний крик. Окрик, наповнений терпінням, болем, гіркотою, виходив з глибини Моєї Душі та пронизував висоти Небес. Він потряс основами землі та роздер серця тих, котрі Мене любили. Таким чином роздерлась завіса в Святині. Він розбудив відданих слуг, готових піти

за Мною. Позаяк розбудив померлих, відчуваючи землю, яка прикривала їх. Він повалив Зло. Сильні громи потрясли навіть висотами Небес, а всі ангели припали лицем, трясучись, і адорували Мене в тишині. Моя Мати, стоячи біля Мене, почула Мій окрик, впала на коліна, а Її Лице залилося слізьми. Носила той останній Окрик в Собі аж до дня Свого Успіння... Терпіла... Я, наповнений гіркотою, терпів завжди через усілякі беззаконня світу, злобу, безправність та егоїзм. Мій окрик посилюється з кожним днем. Я залишився Сам на Моїм Хресті. Сам, щоб нести гріхи світу на Своїх Раменах. Сам, щоб терпіти, Сам, щоб померти, проливаючи Кров. Вона освятила Відкуплення, Мої улюблені. Той сам окрик звучить й тепер на землі, як відлуння минулого. Невже живу в тіні минулого? Невже Моя Жертва була надаремною? Як можете не чути Мого Крику з Хреста? Чому затуляєте вуха і намагаєтеся його знищити? (29 квітня 1987).

Усе сповнялося, спасіння було близьке. Я бачив Небеса, що відкривалися, і ангелів, які стояли в тиші. "Отче, у Твої Руки віддаю Духа Мого! Тепер Я з Тобою!" (9 листопада 1986).

13. Зняття Ісуса з Хреста

... Ніколи не втрачай відваги, Я завжди поряд. Входи в Рани Ісуса, увійди в Моє Печальне Серце і відчуй Мій біль, відчуй, як сильно плачу. Я об'являюся багатьом, показую їм Моє Серце, даю знаки. Чиню, що пливуть слюзи з Моїх Образів. Об'являюся в багатьох місцях, проте серця Моїх дітей закриває товста заслона: заслона недовіри. Висміюють тих, хто вірує. Слово Боже для них нічого не значить, заклики Божі ігнорують. Майже не звертають увагу на Наші застереження. Не бажають слухати об'явлення, дані Богом, записані з Його Уст. Віра вашої епохи занепадала, звелась нанівець через нахабство, зіпсутість душ, жорстокість та приниження. Моє Найсвятіше Серце відчуває смуток, а Моя рука не в силі довше стримувати Рамена Отця з карою для вас. Церква потребує відновлення, і час Її очищення незабаром завершиться (6 серпня 1988).

14. Ісуса кладуть у гріб

Прагну вас воскресити, вивести з домовини і завести до істинного вашого місцеперебування: Мого Найсвятішого Серця (10 квітня 1990).

А тобі, Моя дитино, що Мене читаєш та слухаєш, тобі, гріб котрої відвідав і яку наповнив Моїм Диханням, говорю: "Іди по слідах Моєї Крові, котрі залишаю за Собою як знак для тебе. А якщо зупинить тебе перехожий і запитає про твою дорогу, скажи йому, що ти - Мій учень, а Я - твій Учитель, і що ти йдеш дорогою свідчення про Христа Розп'ятого, про Христа воскреслого. Коли ж зупинить тебе купець, стережися його нечесності, остерегайся, щоб він не замінив Хреста, котрого тобі дав, на зіпсовану мудрість. Беззвучно, без жодного слова обніми з більшим, ніж будь-коли запалом балку на твоїх

раменах і йди по слідах Моєї Крові, а вони доведуть тебе до Мене. А якщо хтось з них почне тебе бити, не закривай лица перед зневагами та ударами, лише підстав їм свої плечі, аби розпізнали тебе по твоїх ранах.

Дозволь твоїм ранам стати досконалою копією Моїх Ран, бо їх завдадуть ті ж, котрі ударили Мене, твого Учителя. І тоді Знак Сина Чоловічого з'явиться на небі, у вашій темряві буде видиме велике сяйво, бо Я, Святий серед Святих, прагну вас спасти, зважаючи на Моє Святе Ім'я (22 вересня 1990).

Моя дитино! Ти, котра Мене слухає чи читає, підійди. Знову проявив у тому свідченні Мою любов до тебе. Не кажи, що Я - дуже далеко, аби любити, бо саме у цю мить Мої Очі спочивають на тобі з особливою чуйністю, почуттями, котрих ніколи в повноті не зможеш зрозуміти. Невже Я повинен повернутися, щоб тебе відкупити? Без найменшого вагання прийшов би повторити Мою Муку навіть для тебе однієї! Тепер Мені віриш, коли говорю, що ніхто немає більшої любові за ту, коли життя своє віддає за друзів?

Говорю тобі усе це, щоб ти могла віднайти мир в Моїм Найсвятішим Серці, щоб могла віднайти правдиве життя в Мені, щоб могла здобути справжню любов і відпочинок в Мені, своєму Богові. Знаю, що ти слабка, але твоя слабкість притягає Мою всесильність.

Чи ти в силі зрозуміти, що говорю? Виголошую: "Мир нехай буде з тобою! Я - Жертва Любові, котра промовляє до тебе. Я - Той, хто дав тобі свідчення любові як нагадування про Мою Любов. Поглинай Мене і дозволь Мені огорнути тебе. Відчувай, як Моє Серце сумує за поверненням любові! Не чини опору Мені. Прийди до Мене такою, якою ти є, прийди пити з джерел Мого Серця, і не зможеш вгамувати спрагу. Ох! Стільки з вас віддалилося від правди і відійшло геть. Правда є ЛЮБОВ'Ю. Я є Правдою. Будьте свідками Правди. Прийміть Святого Духа Правди, прийміть Святого Духа Ласки. Благословляю вас усіх, залишаючи Мій Подих Любові на ваших чолах. Будьте одне ціле під Моїм Святим Іменем" (22 вересня 1990).

Переклала з польської
Оксана Приймак

Дорогами Марії

“Щасливі ті, що їх дорога бездоганна, що ходять за Господнім законом” (Пс. 119, 1).

Існує багато доріг на світі. Кожна з цих доріг має свій початок і свій кінець, як і кожне людське життя. Дорога, а в нашому випадку - людське життя, не раз буває легкою і позбавленою необхідних зусиль, щоб досягнути щось важливе і прекрасне... бо “просторі ті двері й розлога та дорога, що веде на погибель, і багато нею ходять” (Мт. 7, 13), тобто життя пусте, безвартісне. Та, буває воно також світлим і сповненим усіляких трудів і зусиль, щоб досягнути щось вище і досконале, гідне наших старань: “Але тісні ті двері й вузька дорога, що веде до життя, і мало таких, що її знаходять” (Мт. 7, 13).

Це життя, про яке говорить Євангеліст Матей - життя, прожите в Божій благодаті, що спирається на знання Божого Закону та виконання Його: “Ти заповіді знаєш: не перелюбствуй, не вбивай, не кради, не свідчи ложно, шануй свого батька і матір” (Лк. 18, 20); що вершить в нас боротьбу за Боже Царство: “Від часів Йоана Хрестителя і понині Царство Небесне здобувається силою, і ті, що вживають силу, силоміць беруть Його” (Мт. 11, 12), та дає нам змогу досягнути кінцевої мети: “Роби це й будеш жити” (Лк. 10, 28). Що слід розуміти під словами Ісуса Христа? Любити Бога свого всім серцем своїм, усією душею своєю і усіма силами та усіма думками своїми, а ближнього свого, як себе самого. Любов до Бога і до ближнього є перепусткою до вічного життя. І хто житиме за законом любові в земному житті, удостоїться життя

вічного (Мт. 11, 12; 25, 34). Чому Бог через свого Сина Ісуса Христа так виразно наполягає на любові? Бо Його суттю є любов. Про це дізнаємося в Св. Йоана Євангеліста: “Хто не любить, той не спізнав Бога, бо Бог - любов” (1 Йо. 4, 8).

Ми, християни, часто задаємо собі питання: як жити любов'ю в цьому житті, щоб досягнути життя вічне, або які чесноти полегшать нам вступ до Божого Царства? Це можуть спитатися і ті, які ще не пізнали Бога і шукають Його у своєму житті та підсвідомо здогадуються про існування невидимого світу, людської душі та звіту перед Творцем за содіяні вчинки, за оту вибрану своєю свобідною волею дорогу життя, за те, чи заслуговують на вічну нагороду, чи на ганебну, що провадить до вічної кари.

Відповідь на це запитання не була б швидкостілою. Вона вимагає багатьох досліджень і пояснень, які надібуємо у Св. Письмі. І все ж, врешті-решт стає зрозуміло, що наша дорога така ж, як у нашого Божественного Учителя Ісуса Христа, бо ми, християни, прийнявши це Ім'я і охрестившись в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, зодягнулися у Христа. Ставши християнами увійшли в наслідування нашого Господа і Спасителя. Він залишив нам Свої заповіді в Євангелії. Не раз Він повторював: “Іди й ти роби так само” (Лк. 11, 37).

П. Стахевич “По зоряній дорозі”

Почуваючи себе негідними, питаємо, чи зможемо це зробити? Чи здатні наслідувати Боже Слово, Божу Мудрість, проповідувати, проголошувати від віків? Тремтимо з острахом Господнім від тягарів наших гріхів, від наших слабкостей і недоліків. І ось тут, у цій нашій великій потребі необхідно вибрати дорогу життя: досягнути щасливої вічності. Христова Церква приходить з допомогою, подаючи нам, як приклад для наслідування Господа, Пресвяту Богородицю, а, ще простіше, - прийняття Його в життя і сповнення Божої волі Пречистою Дівою Марією, Його Пресвятою Матір'ю та

Посередницею між людьми і Богом. Вона єдина з усього людського роду, Непорочно Зачата, найбільше зуміла втілити в Своє життя Божий Закон і Євангелію, Добру Новину. Дорога Її життя - це дорога чеснот, усіляких можливих чеснот, сповнених перед Богом.

Марія - це барвистий луг чеснот, це гармонійне поєднання всіх можливих для сповнення людиною добрих учинків. І немає сумніву в тому, що Вона, яка удостоїлася найвищої милості на цій землі - стати Матір'ю Господа нашого Ісуса Христа (Лк. 1, 30-33) та Матір'ю всіх людей (Йо. 19, 26-27), не покине нас у наших зусиллях досягнути святості. Її присутність у нашому житті незаперечна. Людство на всіх стадіях свого розвитку завжди було і буде супроводжуване в майбутнє своєю Духовною Опікункою, Пресвятою Богородицею. Її світла постать в людській історії з'явилася для того, щоб нам допомогти прийти до Ісуса. Не біймося Її, приймімо в своє життя як нашу Заступницю перед Богом у наших потре-

бах, а, ще більше як нашу Матір. А Мама - це та, яка виховує своїх дітей і вчить. Вчить добра, відданості добрій справі чи здорових ідей, посвяти Богові. Нам, християнам, у тіні своїх сердець, у радостях, даних Богом, у штормах та важких випробуваннях слід прийняти з дитячою ніжністю науку Марії: як бути людиною, християнином, членом суспільства чи конкретної спільноти богопосвяченого життя. І де слід зробити в такий спосіб, у який маю бути при справах Отця мого?" (Лк. 2, 49). Марія, переживши разом із Св. Йосифом втрату Ісуса в Єрусалимі, багато настраждалася під час пошуку Свого Сина, однак, зі смиренням піддалася цьому терпінню, а, опісля, взяла у серце ці слова. "А мати Його зберігала всі ці слова у Своєму серці" (Лк. 2, 51). Що означає: зберігала ці слова? Жила згідно з Божою волею. А в чому ця воля полягала, було чітко вказано Самим Ісусом Своєю Матері сповнити волю Отця. Ось так і нам, дорогий читачу, доведеться осмислювати, переживати життя

і чесноти Пречистої Діви Марії, щоби йти Її дорогами до Бога. Дорога в Марії до Бога була одна. Матір Божа ніколи не змінювала Своє ставлення до Найсвятішого, завжди залишалася Його вірною слугинею. Та на тій Її дорозі, нелегкій та тернистій, Творець знаходив чудові квіти - чесноти, смирення, любові, доброти, терпеливості, прощення, посвяти, які так ревно виплекала у Своєму житті.

Ось і нам доведеться простежити ту життєву дорогу Марії, довідатися, у чому полягали Її чесноти, щоб, відтворюючи їх у своєму житті, наслідувати Пресвяту Діву й таким чином досягнути досконалості християнського життя. Тому разом із псаломспівцем закличмо до Господа: "О, якби мої дороги були певні, щоб зберігати твої установи!" (Пс. 119, 5) і приготуймося охочим серцем вдивлятися в життя Пречистої Діви Марії.

с. Володимира Максимів,
ЧСВВ

Далі буде...

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Православна віруюча обрала б культуру католицизму

Я, як і більшість українців, - православна. Мій дідусь багато років був старостою в одній із церков Білоцерківського району.

Тепер, коли в Києві є храми багатьох конфесій, я, звичайно, йду святити паску до православного храму. Коли, проте, іноді заходжу в католицький храм, чомусь дуже шкодую, що Україна православна. **Нехай мені вибачать таку крамольну думку, але здається, що це якась більш цивілізована й високорелігійна культура.** Дивившись на парафіян, які приходять зі своїми молитовниками, беруть участь у Богослужінні зі знанням справи, і стає сумно, що ми не належимо до такого культурного релігійного світу.

Принаймні я дуже хочу, щоб не було такого відриву пастви від священиків, точніше, священиків від парафіян, як ми це спостерігаємо в наших церквах, особливо Московського патріархату. Часто бачиш у церкві якісь злі, неблагородні обличчя, в яких немає спокою, милосердя, доброзичливості.

Звичайно, я не відмовляюсь від віри предків: хотіла б тільки сказати, що багато людей незадоволені атмосферою в православних церквах. Тому сподіваємось, що керівникам Православної Церкви вистачить кмітливості зробити Церкву нашу хоч трохи не такою мертводогматичною, більш месіанською, **більш наближеною до людей.**

Людмила К.
День, 30 листопада

Очи́ма Бо́га

1. ТИ СПОКІЙ ВНІС І РАДІСТЬ І НАДІЇ

Стою задивлений у безконечний світ -
Твою любов збагнути я не вмію.
Душа тужливо квилить і болить -
Без Тебе серце чим ще обігрію?
Без Тебе, Боже, вічний і святий,
Без Тебе, так близький і так незнаний,
Сумління мого докорє німий,
Цілителю на мої болі, рани.
Тебе у муках довго я шукав
І довго прагнув, і у далеч рвався,
Усе життя і плакав, і страждав,
А Ти у серці близько так ховався.
Великий Боже, в мій убогий світ,
Де розпачливо дотлівали мрії
Й на тілі виступав кривавий піт,
Ти спокій вніс і радість, і надії.
І серце закричало, як колись,
Коли хлоп'ям робив я перші кроки,
Та голос тихо: "Сни твої збулись,
Але до мене йти ще довгі роки.
Тепер пізнаєш, що то справжній біль,
Тепер пізнаєш, що то справжні муки,
Як сипати на рани будуть сіль
і до Голготи прибивати руки.
Тепер піднімеш всі свої хрести,
Які ти покидав десь на дорозі,
Вінки тернові в серденьку нести,
Цілунки Юди - це життя у Бозі".

18.01.96

2. ПРИЙМИ МІЙ БІЛЬ

Прийми мій біль, мій смуток, мої сльози,
Душі моєї немочі і грози.
Прийми мій хрест, мій крик, моє воання,
Життя моє й останню мить конання.
Красу зірок і зустрічі світанку -
Усе тобі віддам я до останку.
З Тобою хочу падати в знемозі,
Убогим бути, старцем на дорозі,
Об людську злобу серце обдирати,
І так, як Ти, навчитися кохати.
Тобі віддати серце, мозок, руки,
В борні чавити голову гадюки,
Прощення в Бога для катів благи,
З Тобою, Христе, бути і страждати.
Ковтатиму солоні краплі поту,
Як волочити будуть на Голготу.
Дивитимуся просто в очі смерті -
З Тобою жити і з Тобою вмерти!

21.01.96

3. ІГНАТІАНСЬКА МЕДИТАЦІЯ

Чи збагну я Твої таємниці -
Таємниці буття і життя,
Чи черпатиму з них, як з криниці,
І минуле своє, й майбуття?
Я вслухатися буду до болю
В повну дива й чудес тишину
Як торкаєш Ти знов мою волю,
Душу й тіло несеш в вишину.
Через час, через простір, невіру
У далекий й близький Вифлеєм,
І Дитині в буденщину сіру
Ми дари з мудрецами несем.
Серце б'ється частіше й сильніше,
І сповільнює хід свій зоря,
Але мозок працює ясніше -
Ми побачимо Бога-Царя!
Що я скажу маленькій Дитині,
Що я скажу Марії святій,
Що змінилась історія нині,
Що збулись мільйони надій?
Але час, Боже мій, повертати
В мій смішний і знецінений вік
І у людські серця заглядати,
Що знайду там? - та Ти вже прорік.

23.01.

4. ХРЕСТИ НА МОГИЛАХ

Хрести на могилах - то наші хрести,
Ми їх за життя не хотіли нести,
Боялися скрухи, тікали від болю
І шемрали завжди на дану нам долю.
Ми Бога в молитвах як діти прохали,
І в мріях міста лиш з піску будували.
У праці були ми ліниві до краю,
І прагнули в снах на землі собі раю.
Та час наш скінчився - вмирати пора,
І все добре знаєш - ця пісня стара:
Не вміли збагнути небесного дару -
Ніщо не відверне від нас Божую кару,
Й чим більші в житті ми чинили гріхи,
Тим більші на наших могилах хрести.

24.01.96.

о. Олег Кривобочко, ТІ
(Польща)

ЗУСПРІЧ З МАРІЄЮ

(Уривок з повісті "Дорога до раю")

...Наталя простягає руку до колосків, повзе і так, навколішки, зупиняється на півдорозі. Просто перед нею, зовсім поруч, стоїть висока жінка. Колоски їй до колін лише, одяга на ній голубим світлом мерехтить, а обличчя таке гарне, що й сказати сили нема!

Миттю забуто і голод, і колоски, і колючки в горлі, і страшного вершника. Усмішка ясної Пані наче б відриває Наталку від землі і підносить в небо. Щастя переповнює малу від п'ят до пучок на руках, до кожної волосинки на голові. Вмерти би в такому щасті, щоб вічно блаженствувати, але вмирати не хочеться. Хочеться жити, жити!

А втім, Наталка зараз ні про що не думає, екстаз щастя охопив її так могутньо, що й себе не пам'ятає. Просто бачить ясну Пані і все. Очі, руки, вуста, усе єство само тягнеться до Неї і аж ціпеніє від щастя бачити її.

Навіть здивований жайворонек втратив голос і заляк в небі, забувши про крила і небезпечну висоту. Світ зник для Наталки ураз і всім огромом. Був – і нема. Є тільки Вона, ясна Пані.

"Рви свої колосочки, рви скільки хочеш, дитино, – я тебе затулю, ніхто не побачить," – Наталка виразно чує голос у собі, а в ньому стільки любові, як колосся у цьому полі! Він аж лоскоче їй серце.

- Хто ти? – запитує самою думкою Наталка, бо голос її разом з мамою поховано.

- Я з неба.

- Ти вмієш літати? Як жайворонек?

- Я прийшла допомогти тобі нарвати колосків. Поспішай, бо рудий кінь скоро повернеться. І біжи он туди, до старої каплиці, заховайся у ній – там тебе не знайдуть.

Наталка рве наосліп, бо не може відірвати очей від з'яви.

Проте колосків не намагає так, як роблять це сліпі люди – вона ніби бачить їх долонями...

Дівча стоїть навколішки на краю поля, задерши голову. Погляд невідступно спрямований туди, де щойно була світла Пані. Од цієї розмови маленьке єство ще й досі сповнене дивовижжя...

Роман Брезіцький
Малюнок Олени Шаховської

